Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№25 (740)

23 – 27 червня 2014 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@ukr.net

Підписний індекс – 22242

На варті неба України!

Майстер-клас від вартових неба

2 стор.

Слава і пам'ять героям, які не повернулися з польоту!

4 стор.

Літак – живий, просто трохи захворів

8-9 стор.

Випускники-"кожедубівці" одержали лейтенантські погони і вже **готові захищати Вітчизну**

26 червня у центрі Харкова на площі Свободи відбувся черговий випуск молодих лейтенантів, які закінчили Харківський університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба. Серед них – молоді інженери авіації, фахівці-зв'язківці, спеціалісти радіотехнічних військ та протиповітряної оборони Сухопутних військ, а також ті, хто поповнить ряди зенітних ракетних формувань... З них п'ять лейтенантів (Олександра Качмар, Тетяна Жолонко, Дмитро Кріль, Микола Дейнеко, Сергій Фінагеєв) закінчили університет із золотою медаллю, 16 випускників отримали дипломи з відзнакою.

2 стор.

Гаряча лінія "Крила України" (0432) 59-60-48 65-22-048

ВИПУСК ЛЬОТЧИКІВ

Випускники-"кожедубівці" одержали лейтенантські погони і вже готові захищати Вітчизну

Закінчення. Початок на 1 стор.

Вихованці Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба протягом п'яти років

навчалися вибраній за покликом серця професії, склали Присягу українському народові і вже дипломованими фахівцями різноманітних військових спеціальностей вирушать у самостійне плавання. Лише день відпочинку після випуску, а потім, відповідно до розподілу, вони прибудуть до військових частин, де разом із досвідченими старшими товаришами набуватимуть досвіду і захищатимуть Батьківщину в такий нелегкий для неї час, коли на сході йдуть бойові дії. Сьогодні вкрай необхідні військові спеціалісти, а головне – патріоти.

Але спочатку – урочистості в серці Харкова, на майдані Свободи. Під гучні звуки військових маршів радісні новоспечені лейтенанти у святковий мундирах крокували, підкидаючи доверху монети – на щастя, добробут і процвітання. У небесну блакить полетіли повітряні синьо-жовті кулі і банер з назвою рідної Альма-матер та датою випуску.

– Славні подвиги тричі Героя Радянського Союзу Івана Кожедуба, ім'я якого носить Харківський університет Повітряних Сил, пам'ятають і пишаються ними всі, хто має право гордо іменуватися " кожедубівцями". Намагатимемося з гідністю представляти рідний вищий навчальний заклад, долаючи усі труднощі на шляху, які ще більше мотивують нас до здобуття військового фаху та безкомпромісного захисту рідної землі. Ми готові стати до бою вже завтра і захищати Вітчизну, – говорить у привітальному слові до товаришів лейтенант Сергій Фінагєєв, який служитиме в радіотехнічних військах протиповітряної оборони.

Уже скоро вони роз'їдуться по різних військових частинах по всій Україні. Рідні, близькі та друзі молодих лейтенантів, які прийшли привітати їх з випуском, пишаються ними, але сльози радості поєднуються з почуттям тривоги. "Зараз дуже складна ситуація в країні, хотілося б, щоб наші діти служили в мирний час, але вони дали Присягу захищати український народ, будемо їх підтримувати", – сказала Надія Іванівна Жолонко, мати золотої медалістки Тетяни, тепер фахівця автоматизованих систем управління та забезпечення бойових дій авіації.

Щирі слова привітання молодим офіцерам від імені командувача Повітряних Сил Збройних Сил України висловив заступник з бойової підготовки – начальник управління бойової підготовки генерал-лейтенант Віктор Сідаш. Щасливої військової служби, великого кар'єрного зростання та терпіння на шляху до перемог побажав випускникам виконуючий обов'язки начальника університету генерал-майор Андрій Алімпієв, який висловив упевненість, що достойне поповнення Повітряних Сил – лейтенанти-"кожедубівці" – досягнуть в майбутньому таких успіхів, якими пишатиметься їхня Альма-матер.

Благословив на службу Батьківщині молодих офіцерів священик Храму Софії премудрості Божої отець Андрій. На завершення урочистої церемонії молоді лейтенанти випустили в небо символ миру, якого зараз потребує вся Україна, – білих голубів.

Попереду в лейтенантів нелегка служба, але є впевненість в тому, що, прийшовши у військові колективи, молоді офіцери внесуть достойний вклад у розвиток сучасної української армії, зроблять все для підвищення авторитету і бойової слави Збройних Сил України, а також миру та процвітання всього українського народу.

Іван Кравченко.

НАВЧАННЯ

Майстер-клас від вартових неба

На Новомосковському загальновійськовому полігоні вперше пройшли тактико-спеціальні заняття з бойовою стрільбою за участю підрозділів зенітної ракетної бригади Повітряних Сил Збройних Сил України.

Вартові неба виконали вогневі завдання з зенітних кулеметних установок ЗПУ-1 та ручних протитанкових гранатометів РПГ-7. Дане озброєння лише нещодавно було знято з тривалого зберігання.

До проведення бойових стрільб залучалися підрозділи наземної оборони, які укомплектовані винятково контрактниками.

Як розповів заступник командира зенітної ракетної бригади полковник Олександр Резніченко, за сценарієм стрільб гранатометникам необхідно було знищити " бронетранспортери", а розрахункам зенітної кулеметної установки - " безвідкатні гармати на автомобілі". З цими завданнями військовослужбовці впоралися досить успішно.

- Воїни-зенітники повинні вміти діяти в різних ситуаціях сучасного бою, адже можуть бути випадки, коли їм доведеться прикривати свої позиції і від наземних сил противника, - відзначив офіцер.

Валентин Шевченко.
м.Дніпропетровськ. Фото автора.

НОВИНИ З ВНЗ

Аеродромна та полігонна практика сержантів-авіаторів

На навчально-тренувальному комплексі Харківського університету Повітряних Сил розпочалась аеродромна та полігонна практика другокурсників Військового коледжу сержантського складу ХУПС.

Курсанти на практиці поглиблять та закріплять отримані під час навчальних занять в аудиторіях теоретичні знання за спеціальностями підготовки, удосконалять навички з експлуатації, обслуговування та ремонту авіаційної техніки та техніки РТЗ, збереження ОВТ, організації обліку, категоріювання і списання техніки й озброєння.

За підсумками перших днів стажування з кращого боку себе показали сержанти Олександр Вєтров, Михайло Слюсарєв, Ярослав Купченко та Ігор Решетнік, молодший сержант Євген Гузій.

– Аеродромна та полігонна практика є складовою практичної підготовки військових фахівців. Від якості проведення аеродромної та полігонної практики залежить подальший професійний розвиток наших випускників – майбутніх професійних сержантів Повітряних Сил. Через півроку вони будуть розподілені в авіаційні частини Повітряних Сил та самостійно робитимуть те, чого1 навчаться під час практики, – наголосив начальник Військового коледжу сержантського складу полковник Костянтин Сюлєв.

Іван Кравченко.

НОВИНИ З АЕРОДРОМУ

Вдосконалюють фаховий вишкіл та відновлюють авіатехніку

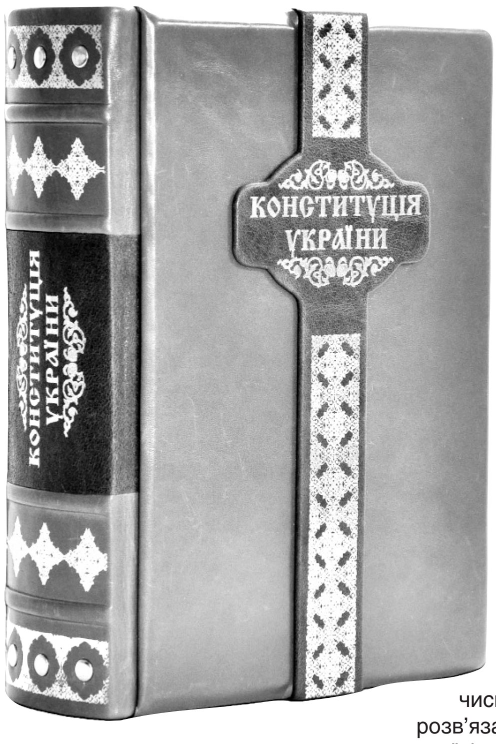
У гвардійській бригаді транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України пройшла чергова льотна зміна. До виконання польотних завдань вдень та вночі в простих метеоумовах залучалися виключно екіпажі вертолітної ескадрильї бригади.

Льотчики виконували чергові перевірки з техніки пілотування, контрольні вправи з допуску до маршрутних польотів з посадкою на майданчик обмежених розмірів поза межами аеродрому. Крім того впродовж льотної зміни були здійснені обліт вертольотів типу Мі-8 та Мі-9, які завдяки зусиллям особового складу техніко-експлуатаційної частини бригади, інженерно-технічного складу вертолітної ескадрильї та офіцерам запасу були введені в стрій.

– Відновлена авіаційна техніка готова до виконання польотних завдань. Для об'єктивної оцінки до обльоту вертольотів залучався екіпаж з іншої авіаційної частини, – по завершенню льотної зміни резюмували в управлінні бригади.

Варто додати, що на цьому роботи з відновлення авіаційної техніки у гвардійській бригаді транспортної авіації не припиняються. Найближчим часом тут планують ввести в стрій літак Ан-26.

НА ШЛЯХУ ДО НОВОЇ КРАЇНИ

28 ЧЕРВНЯ – ДЕНЬ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ

Складний цей процес... Конституційний...

28 червня 1996 року внаслідок складного конституційного процесу український народ та, власне, Україна отримали свою нову Конституцію. Того дня на ранковому засіданні Верховна Рада ухвалила новий Основний закон країни – першу Конституцію незалежної української держави. Ця безумовно важлива історична подія ознаменувала завершення ще одного етапу творення Незалежності – становлення національної правової системи та створення правової платформи для суверенної держави.

Взагалі, спроби прийняти Конституцію в Україні робилися з перших років самостійності. У 1992-1993 роках під керівництвом Президента Леоніда Кравчука був напрацьований перший проект Основного Закону, проте прийнятий він так і не був. 8 червня 1995 року між гілками влади був підписаний Конституційний договір, на підставі якого мала бути розроблена Конституція. А роком пізніше була створена спеціальна парламентська комісія під керівництвом депутата Михайла Сироти. Розгляд у Верховній Раді запропонованого нею документа почався 27 червня.

Депутати працювали над проектом, залишаючись у сесійній залі всю ніч з 27 на 28 червня. Врахувавши зауваження Президента України, та підтримавши всі спірні статті проекту – про державні символи в Україні, про державну українську мову, про право приватної власності в Україні та інше, парламентарії остаточно затвердили Основний Закон. Відтак, день прийняття Основного Закону – 28 червня – став державним святом – Днем Конституції України.

Свого часу експерти європейського рівня називали її однією з найдемократичніших і врівноважених. Втім, як показало життя, багато закладених у ній принципів і норм, написаних (чого гріха таїти!) під певних осіб, невдовзі стали справжнім каменем спотикання для правлячої верхівки. Не дивно, що напередодні приходу на Банкову нового президента – Ющенка – у деструктивних антиукраїнських сил, якими, до речі, кишать українські владні кабінети і донині, з'явилась необхідність обмежити повноваження нового глави держави з відвертим проєвропейським курсом, прикриваючись при цьому необхідністю розв'язання політичної кризи в країні.

Однак через низку суб'єктивних та об'єктивних чинників скористатися перевагами парламентсько-президентської форми правління не вдалося, більше того – сталося істотне зниження рівня керованості політичними, економічними і соціальними процесами, внаслідок чого в державі продовжували накопичуватися негативні тенденції. Результатом такої некерованості, підсиленої світовою економічною кризою, стало суттєве зниження рівня поступального економічного розвитку в державі і, відповідно, зниження рівня життя її громадян.

Усе це сприяло приходу до влади після чергових президентських виборів (2010 рік), а згодом і парламентських (2012 рік) представників політичної сили, яка дещо по-іншому бачила баланс гілок влади.

Невдовзі після перемоги Януковича на виборах, його соратники вдалися до пошуку усіх можливих шляхів задля повернення владних повноважень своєму представникові у кріслі глави держави. Так 1 жовтня 2010 року Конституційний Суд України оголосив своє Рішення у справі про додержання процедури внесення змін до Конституції України від 30 вересня 2010 року, згідно з п. 1 якого визнав "таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), Закон України "Про внесення змін до Конституції України" від 8 грудня 2004 року № 2222-IV у зв'язку з порушенням конституційної процедури його розгляду та прийняття". Як не дивно, для ухвалення такого Рішення Конституційний Суд України мав достатньо правових підстав…

Новообраному Президенту потрібні були повноваження. І він їх повернув (якби не події 2004-го, мав би їх ще тоді). Інше питання – для чого? Якщо для модернізації і змін в країні, як заявляли тоді у владі, то виникає питання – а де ж вони? Сьогодні очевидним є факт, що "модернізація і покращення" таки відбулись. Проте, торкнулись вони вузького кола – Януковича, його сім'ї та його соратників.

Слід додати, що за каденції колишнього президента була створена Конституційна асамблея під головуванням Леоніда Кравчука. Нею було напрацьовано проект змін до Конституції, які, за словами першого президента, залишалося затвердити на засіданні КА і подати Президенту на розгляд. Та вся ця навколоконституційна діяльність навряд чи була потрібна Януковичу і його оточенню. "Процес заради процесу" рухався по замкнутому колу. Але так було недовго – нова хвиля народного гніву змела антинародного президента і його свиту. Змела страшною ціною – ціною зламаних доль і людських життів.

Після повалення режиму Януковича в українському суспільстві з новою силою почались дискусії про необхідність внесення змін у Конституцію України, аби унеможливити у майбутньому спроби узурпації влади в державі однією людиною. Проте, оновлене українське суспільство нині вимагає значно глибших, системних змін і не обмежується лише перерозподілом владних повноважень.

Сьогодні точиться багато дискусій про те, якою ж повинна бути нова Конституція України. Більшість як вітчизняних, так і європейських експертів переконані, що реформа основного закону необхідна ще й у рамках реформи самоврядування і децентралізації влади, курс на яку взяв новий уряд.

Так, серед базових змін, запропонованих урядом парламенту в рамках децентралізації, є ліквідація облдержадміністрацій і передача їх повноважень виконкомам. У той же час, державні представники матимуть виключно контрольні функції. Крім того, планується подання кандидатури голови МЗС і міністра оборони прем'єром (за погодженням з коаліцією і президентом) та скасування імперативного мандату, який прив'язує депутата до партії, від якої він обраний. Ще один важливий крок, який необхідно реалізувати – надання регіонам економічного ресурсу шляхом внесення змін до Податкового та Бюджетного кодексів. Варто зазначити, що зміни Конституції не передбачають ані зміни форми правління – парламентсько-президентська республіка, ані державного устрою – унітарна держава.

Під час недавньої зустрічі Президента України Петра Порошенка з представниками депутатських фракцій і груп Верховної Ради, він наголосив, що більшість з пропозицій до законопроекту про зміни Конституції, які надійшли від парламентських фракцій і груп, було включено.

– Ключовий елемент змін – децентралізація, яка буде сприяти збалансуванню влади в Україні, – зазначив Глава держави. – Тому пропоную спрямувати узгоджений законопроект на розгляд Венеціанської Комісії.

Президент України – Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України Петро Порошенко, звертаючись до українського народу, зазначив, що вихід із тієї складної ситуації, що склалась сьогодні в Україні загалом і на Донбасі зокрема, – в широкій децентралізації влади.

– Вперше в історії України щойно обраний Президент, замість того, щоб натягнути на себе повно повноважень і боротися, як це було зазвичай, за розширення своєї влади, чинить з точністю до навпаки, – наголосив він. – Частину своїх повноважень я передам територіальним громадам, місцевим органам влади. І в першому читанні відповідні зміни до Конституції можуть бути ухвалені за декілька тижнів, і остаточно ми можемо розраховувати на прийняття вже в вересні. На основі нового Основного Закону буде проведено вибори місцевих Рад. Ради сформують виконкоми та оберуть їхніх голів. І вже вони, а не призначенці з Києва, управлятимуть регіонами і розпоряджатимуться місцевими бюджетами. Ці бюджети серйозно збільшаться. Частину податків буде перерозподілено на користь громад, міст, районів, областей.

За словами віце-прем'єр-міністра – міністра регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України Володимира Гройсмана, на підставі нової Конституції потрібно буде внести зміни у майже 500 законів.

– І ми зробимо все, щоб імплементувати їх до кінця 2014 року, – заявив він. – Далі ми забезпечимо перехідний період перехідними положеннями, і з жовтня 2015 це буде абсолютно нова країна, країна нових можливостей.

Андрій Яцик.
"Крила України".

УКРАЇНА МИРОТВОРЧА

Забезпечити безпеку місії та підтримати вогнем з повітря

У Конго, на авіабазі Гома, пройшла робоча зустріч начальника військової авіації миротворчої місії ООН у ДР Конго – командира крила Кедара Какаде та командира 18-го окремого вертолітного загону українського миротворчого контингенту полковника Володимира Пастухова.

Під час зустрічі командир національного контингенту продемонстрував гостеві об'єкти українського гарнізону та обговорив з ним низку питань щодо оперативної координації та взаємодії під час спільного виконання завдань авіаційними підрозділами різних країн. Йдеться, насамперед, про ведення повітряної розвідки, патрулювання визначених територій, супроводження та прикриття військово-транспортних вертольотів місії ООН. Крім того українські вертольоти залучатимуться для проведення заходів стримування, забезпечення повітряної підтримки дій наземних підрозділів військ Місії ООН, проведення пошукових операцій.

Начальник військової авіації повідомив, що бойові завдання для Мі-24 будуть надходити в режимі реальної ситуації.

– Вертольоти будуть задіяні, коли війська будуть знаходитися під вогнем і їх необхідно буде підтримати. Тож вертольоти вогневої підтримки будуть підніматися оперативно, – зазначив Кедар Какаде.

Водночас у повітрі та на землі пройде злагодження передових авіаційних навідників та екіпажів вертольотів різних країн. Зокрема, українські вертолітники виконуватимуть спільні завдання зі своїми колегами з Південно-Африканської Республіки.

Слід зазначити, що за результатами проведених льотних змін, українські екіпажі якісно виконують усі поставлені завдання. Так, з початку ротації з червня місяця цього року вертолітники провели в небі Конго понад 200 годин і виконали більше 180 польотів на Мі-8 та Мі-24.

Руслан Семенюк. Фото автора.

Слава і пам’ять героям, які не повернулися з польоту!

Підполковник
Могилко
Костянтин Вікторович

Народився 27 травня 1978 р. у місті Вінниця.

На військову службу призваний Ленінським ОРВК м. Вінниця 28 липня 1995 року. У 1999 році закінчив Харківський інститут льотчиків Військово-Повітряних Сил.

У період з 1999 по 2011 рік проходив військову службу на посадах помічника командира корабля авіаційного загону Ан-24, Ан-26 транспортної авіаційної ескадрильї, командира корабля авіаційного загону Ан-12 транспортної авіаційної ескадрильї, помічника командира корабля авіаційної ескадрильї “Блакитна стежа”, командира корабля авіаційного загону транспортної авіаційної ескадрильї “Блакитна стежа”, командира авіаційного загону транспортної авіаційної ескадрильї “Блакитна стежа”, заступника командира транспортної авіаційної ескадрильї “Блакитна стежа”.

З листопада 2011 року – командир транспортної авіаційної ескадрильї “Блакитна стежа” 15 бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України.

Опанував типи літаків: Л-39, Ан-12, Ан-24, Ан-26 та Ан-30. Загальний наліт складав понад 2300 годин. Льотчик першого класу. Залишились дружина, донька та син (десять і два роки).

Два тижні Вінниччина чекала на повернення тіла Героя України Костянтина Могилка на рідну землю. І, перш ніж шасі військово-транспортного Ан-30Б торкнулися смуги гавришівського аеродрому, льотчики вирішили відійти від плану польотного завдання й пролетіти коло пошани над рідним містом Героя.

На аеродромі до прильоту літака готувалися заздалегідь. Було організовано церемонію вшанування. Поряд з військовиками тіло рідної людини чекали й близькі люди.

Щойно гуркіт авіаційних двигунів стало чутно на летовищі, небо над Вінницею стало похмурішим. А коли екіпаж Ан-30 заглушив двигуни та відкрив рампу, на аеродромі запанувала цілковита тиша. Близько тисячі людей, які взяли участь у церемонії вшанування, немов завмерли на якісь хвилини. Сотні пар сумних очей спостерігали за стихаючими обертами гвинта…

До труни з тілом підполковника Костянтина Могилка підійшли рідні та близькі. Момент, від якого стоїть ком у горлі та щимить серце. Ніхто не зміг стримати сліз.

Особовий склад бригади транспортної авіації, як і їхні колеги у Борисполі, як належить, по-військовому провів бойового товариша в останню путь. Так, саме в останню. У авіації це слово не прийнято вживати взагалі. Та, на жаль, є винятки. Кожен із авіаторів підходив до труни Костянтина, і, прикладаючи руку до скроні, дивився в очі батьків. Таке не забувається. Ми просто не маємо жодного права забувати про всіх героїв, які ціною власного життя рятують інші.

Президент України Петро Порошенко своїм Указом від 20 червня 2014 року за мужність та героїзм, незламність духу у боротьбі за незалежну українську державу та вірність Військовій присязі присвоїв звання Героїв України (посмертно) підполковнику Костянтину Могилку, полковнику Тарасу Сенюку та генерал-майору Сергію Кульчицькому – усі загинули на сході країни під час проведення антитерористичної операції.

Також Президент удостоїв державними нагородами 169 військовослужбовців Збройних Сил, Держприкордонслужби, МВС і СБУ “за особисту мужність і героїзм, проявлені під час захисту

державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність Військовій присязі і незламність духу”, багатьох – посмертно.

Костянтин Могилко був добрим другом, вірним товаришем та хорошим наставником. Із ним було приємно спілкуватися, служити в одній частині, виконувати завдання на борту літака. Не будемо у такий час згадувати в газеті імена цих хлопців, але вони всі кажуть про свого полеглого командира такі слова: “Він був взірцем для нас, а “Золота Зірка” Героя дісталась йому цілком заслужено, шкода лише, що посмертно”.

Не міг стримувати жалю й батько Костянтина – Віктор Могилко.

– Я ним горджуся, – каже тато крізь сльози. – Я знаю свого сина, переконаний, він зробив усе можливе, аби врятувати життя людей.

Віктор Могилко й сам колишній авіатор. І вибір професії сином – явище очевидне, пішов стопами батька. Ще юнаком він посадив Костю у кабіну Як-12. Відтоді майбутній Герой зрозумів: звідти його тепер за вуха не витягнеш. А відтак, твердо вирішив вчитися на військового льотчика…

Чимало однокашників Кості і з шкільної парти, і з курсантської пори прибули попрощатися з Героєм України Костянтином Могилком у гарнізонному Будинку офіцерів. Тисячі вінничан поклали квіти до його труни. Участь у церемонії також взяли керівництво області, міста, командування Повітряних Сил, сотні військовослужбовців Вінницького гарнізону. Люди перешіптували поміж собою, розповідали один одному, звідки знають Костянтина. Присутні не стримували сліз.

Після вшанування у Будинку офіцерів тіло Костянтина Могилка перевезли до одного з православних храмів на Вінниччині для здійснення християнських церковних обрядів. На місцевому кладовищі, куди попрямувала хода від церкви, Героя України Костянтина Могилка поховали. Перед цим на цвинтарі відбувся мітинг, на якому було висловлено жалобні промови.

Згодом на місці поховання Герою, як і належить, встановлять пам’ятник.

Пам’ятний знак буде встановлено і у Книшовому меморіальному парковому комплексі в місті Бориспіль. Його зведуть на честь членів екіпажу літака Ан-30Б, загиблих при виконанні службового обов’язку. Імена полеглих також увіковічнять на пам’ятнику “Загиблим льотчикам” на території Командування Повітряних Сил Збройних Сил України.

Екіпаж літака Ан-30Б яким керував командир авіаційної ескадрильї “Блакитна стежа” підполковник Костянтин Могилко, в районі Слов’янська виконував спостережний політ відповідно до замислу і плану штабу антитерористичної операції. Ушкодження літального апарату відбулося над містом, і якби екіпаж прийняв рішення залишити його на безпечній висоті, то падіння некерованого повітряного судна могло призвести до жертв серед мирного населення та руйнувань на території міста. Незважаючи на смертельну небезпеку, втрачаючи дорогоцінні секунди, протягом яких було можливо врятуватися, екіпаж відвів від міста ушкоджений літак.

Для розслідування причин загибелі частини екіпажу Ан-30Б призначена спеціальна комісія, яка має вивчити і встановити всі обставини трагедії, у тому числі і вид озброєння, з якого було збито літак.

У подальшому планується порушити клопотання щодо присвоєння імені Костянтина Могилка одному із літаків 15 бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України.

Усіх небайдужих українців, чиє серце болить за сім’ї полеглих військовослужбовців, просимо допомогти родинам героїв.
Вічна їм пам’ять!

ПриватБанк
Номер картки: 5168 7572 6582 4096,
На ім’я: Дідик Роман Романович;
Рахунок для платежу: 29244825509100;
МФО рахунку: 305299;
ЕГРПОУ: 14360570.

Юрій Ігнат. “Крила України”. Фото автора.

ПРАЦЮЮТЬ НА ОБОРОНУ

Рівненські ремонтники відновлюють артилерійське і зенітне озброєння

На Рівненщині у ремонтній військовій частині Збройних Сил України триває відновлення артилерійського і зенітного озброєння та обслуговування стрілецької зброї для армійських підрозділів, які діють в зоні антитерористичної операції.

Як розповіла майстер ремонтного цеху Людмила Дриганець, її колектив отримав завдання поставити до строю майже 50 одиниць озброєння і військової техніки. Серед них – зенітні установки ЗУ-23, міномети 2Б9 "Васільок", 152мм гармати-гаубиці Д-20 тощо.

– Відновлення однієї зенітної установки триває до 5 днів. Ми отримали для ремонту майже 20 ЗУ-23, і за короткий період відправили до військових частин майже 10 одиниць. Відновлення решти вже на завершальному етапі. Хочемо, щоб наші хлопці були добре спорядженими і озброєними, щоб після виконання своєї місії повернулися додому живими і неушкодженими. Тому наші ремонтники з озброєнням працюють особливо прискіпливо, – додала Людмила Дриганець

Також у військовій частині ремонтують і обслуговують стрілецьку зброю, яка надходить із військових частин.

– Ми проводимо повний цикл обслуговування, зокрема, розбирання, чистку, заміну несправних деталей, фарбування. За один день встигаємо зробити та законсервувати для відправки до військових частин 50 одиниць. Точно знаємо, що після нашої роботи ця зброя не підведе, а отже врятує життя українського солдата, – відзначив майстер цеху Дмитро Конько.

Якщо ремонту щось не підлягає, або потрібно поповнити арсенал військових підрозділів, то зі сховищ частини знімають зі зберігання необхідну кількість одиниць. Так, за словами командира військової частини підполковника Олександра С., до районів виконання завдань направлено понад 50000 одиниць стрілецької зброї різної номенклатури.

– Також ми евакуйовуємо з місцевих складів те, що небезпечно зараз зберігати в нестабільному регіоні. Мета нашої військової частини – створити передумови для якісного виконання завдань бойовими частинами. Щоб техніка не підводила і зброя стріляла справно. І ми з цим справляємося, – уточнив підполковник Олександр С.

Олександр Гайн.

ПІСЛЯ РЕМОНТУ

300 одиниць автомобільної та бронетанкової техніки повернули до строю житомирські ремонтники

Особовий склад окремого ремонтно-відновлювального батальйону, що на Житомирщині продовжує здійснювати середній та поточний ремонти військової техніки як у визначених районах, так і в місці постійної дислокації.

На даний час військовослужбовці ремонтної роти бронетанкової техніки проводять ремонт та відновлення БМП-2 та озброєння, яке було виведено з ладу в ході проведення АТО.

В свою чергу, особовий склад ремонтної роти ракетно-артилерійського озброєння здійснює поточний ремонт та технічне обслуговування гармат.

На пункті опосвідчення балонів продовжуються роботи щодо опосвідчення та заряджання повітряних балонів, балонів ППО та вогнегасників ОУ-2.

– Цьогоріч завдяки високому рівню професійних знань та практичній підготовці силами батальйону відновлено більше 300 одиниць автомобільної та бронетанкової техніки, заряджено та опосвідчено 132 шт. повітряних балонів та 238 балонів ППО, – зазначають заступник начальника Центрального протитанкового управління ЗС України полковник Олег Слизький та командир батальйону підполковник Анатолій Онофрійчук.

На ремонт бойової машини піхоти військові ремонтники витрачають декілька днів. Поломки різноманітні: від агрегатів двигуна, систем охолодження до пошкоджень під час боїв в ході АТО на сході країни.

– В районі проведення АТО ми ремонтуємо та відновлюємо різні зразки автомобільної та бронетанкової техніки, яка отримала ураження під час бою, ушкодження при наїздах на штучно створенні та замасковані перешкоди, – розповів командир ремонтної роти батальйону капітан Андрій Савчук.

При потребі фахівці груп перевіряють технічний стан усіх вузлів, агрегатів та систем, виконуються регулювальні, кріпильні та налагоджувальні роботи, проводять повне діагностування озброєння.

Варто зазначити, що незабаром розпочнеться чергова ротація ремонтно-евакуаційних груп на східних та південних рубежах нашої країни, де розгорнуті польові майстерні з ремонту автомобільної, бронетанкової та ракетно-артилерійської техніки.

Руслан Лінник.

Ювілейний випуск на факультеті інформаційних та технічних систем

20 червня в університеті відбувся ювілейний, десятий випуск студентів факультету інформаційних та технічних систем. Цього року дипломи одержали 165 студентів, серед яких 18 магістрів, 93 спеціалісти та 54 бакалаври. Віталій Мартовицький, Леся Куліш та Карина Топал отримали дипломи з відзнакою. Тепер випускники – фахівці за напрямами "Комп'ютерні системи та мережі", "Програмне забезпечення систем", "Електротехнічні системи електроспоживання", "Метрологія та вимірювальна техніка", "Інформаційні вимірювальні системи", "Радіоелектронні пристрої, системи та комплекси", "Технології робіт та технологічне обладнання аеропортів".

В урочистостях взяли участь голова Державної екзаменаційної комісії університету генерал-майор Іван Теребуха, доктор технічних наук, професор Анатолій Гурин, начальник факультету інформаційних та технічних систем Юрій Шевяков, голова профспілки університету Валентина Матушевська та викладачі. Вони вручали дипломи та вітали випускників з успішним завершенням навчання. У напутньому слові бажали вдосконалювати одержані теоретичні знання, практичні навички, а також кар'єрного росту, миру та злагоди.

Приємним подарунком для випускників, які залишають Alma Mater та вирушають у самостійне плавання, став яскравий виступ оркестру університету під керівництвом майора Костянтина Стрелецького. Святкову атмосферу порцією гумору доповнили "кождубівці" з команди КВК 77/79 на чолі з капітаном Андрієм Федоровим.

Урочистості завершилися привітанням від рідних і близьких, теплими словами та побажаннями випускникам.

Іван Кравченко.

З балу – на “корабель”

У п’ятницю, 20 червня, у Житомирі відбувся черговий випуск молодих офіцерів та цивільних фахівців Житомирського військового інституту імені С. П. Корольова Державного університету телекомунікацій. Він став 134-им військовим та відповідно 10-им цивільним випуском у цьому славетному військовому вузі. Також разом із випускниками-українцями цього року навчання у Житомирському військовому інституті завершили семеро молодих офіцерів збройних сил Республіки Казахстан.

Начебто звична святкова подія, що відбувається щороку, цього разу проходила в особливій атмосфері. Адже вперше за багато десятиліть молоді офіцери випускалися одразу у війська, без обов’язкової “лейтенантської” відпустки. Як у роки війни, молоді офіцери випускаються одразу у стройові частини, причому, чимало з них – у ті частини, підрозділи яких сьогодні беруть безпосередню учать в Антитерористичній операції. Як то кажуть – з корабля на бал, тільки навпаки…

На святковому заході у Житомирі були присутні заступник Міністра оборони України Іван Руснак, очільники та представники різних гілок влади, військовослужбовці військових частин гарнізону та установ області, духовенство та всі бажаючі.

Серед цьогорічних випускників ЖВІ – двоє золотих медалістів та ще двадцять чотири відмінники, а четверо “корольовців” стали майстрами спорту України з різних видів.

Із завершенням навчання та здобуттям вищої освіти випускників привітав заступник Міністра оборони України Іван Руснак, генерал-полковник, нещодавній командувач одного з видів Збройних Сил України та військовий вчений.

– Житомирський військовий інститут – це сучасний військовий навчальний заклад Міністерства оборони України, у якому система підготовки фахівців повною мірою відповідає вимогам сьогодення та здійснюється за пріоритетними для забезпечення обороноздатності держави напрямами, спеціальностями, спеціалізаціями. На вас покладаються відповідальні завдання із забезпечення боєздатності, запровадження новітніх розробок у повсякденну діяльність Збройних Сил, підвищення авторитету та престижу військової служби, – наголосив Іван Степанович.

А начальник інституту генерал-майор Юрій Даник зазначив, що професія офіцера є почесною, її поважають в усьому світі.

– Не зупиняйтесь на досягнутому, пам’ятайте, що ваш професійний розвиток неможливий без оволодіння новими знаннями. Наші випускники нині сумлінно несуть службу у всіх куточках рідної держави. Вірю, що й ви з честю увіллєтеся до цієї когорти, – зазначив начальник військового інституту.

Присутні на святі мали можливість побачити театралізовану реконструкцію вікової історії славетного навчального закладу, переглянути виступи художньої самодіяльності та оркестру вузу, а також секції з рукопашного бою.

Крім того, напередодні церемонії випуску, вже вдруге в історії інституту, пройшов офіцерський бал випускників, присвячений цього року всім, хто бере участь в антитерористичній операції, а також тим, хто поклав своє життя за Україну. Це надзвичайно видовищне дійство зібрало на центральній площі Житомира декілька тисяч осіб. До виконання танцювальних композицій було задіяно понад 200 пар. Дівчата-партнерки офіцерів та курсантів тримали в руках букети з жовто-блакитними стрічками на знак підтримки тих, хто ціною власного життя боронить Батьківщину.

На закінчення танцювальної програми її учасники та глядачі заспівали Державний Гімн України.

Вже наступного дня після урочистого вручення дипломів молоді лейтенанти прибули до своїх військових частин та приступили до виконання завдань захисту Батьківщини разом із новими бойовими товаришами, серед яких – чимало випускників Житомирського військового інституту імені С. П. Корольова минулих років, які виконують бойові завдання у зоні проведення АТО.

– Урочисті заходи для військових в усі часи були не стільки святом, скільки ознакою високого бойового духу, демонстрацією високої моральної стійкості та незламності, – зауважив заступник начальника інституту з виховної роботи – начальник відділу з виховної роботи полковник Володимир Наконечний. – І сьогодні, коли триває неоголошена війна, молоді офіцери продовжують не тільки бойові, але й патріотичні і духовні традиції військового навчального закладу та Збройних Сил України. Це надзвичайно видовищне дійство підкреслює позитивний настрій його учасників, високу духовність та патріотизм нашого молодого покоління, готовність захищати свою Батьківщину.

Олексій Тригуб. “Крила України”.

Він тут не родився, але тут згодився й тут хрестився

Українцям вже багато років намагаються нав’язати стереотип про “східняків” і “західняків”. Про те, що вони надто різні і спільного у них дуже мало. Але реальне життя цю брехню спростовує на кожному кроці. Про один із тисяч таких випадків розповіли нам бійці дивізіону Львівського зенітного ракетного полку імені Івана Виговського.

– Наш зенітний ракетний дивізіон виконує завдання державної ваги – несе бойове чергування в системі протиповітряної оборони країни, – каже заступник командира підрозділу по роботі з особовим складом майор Олександр Корзун, – наша зброя – зенітні ракетні комплекси С-300. Вони сучасні і небезпечні для супротивника. Комплекс може одночасно супроводжувати та знищувати декілька повітряних цілей на всіх можливих для польоту висотах – від декількох десятків метрів і до декількох десятків кілометрів та на відстані до 75 кілометрів. Бойові позиції розташовані подалі від населених пунктів та сторонніх очей. Поруч із технікою в декількох стандартних двоповерхових будинках живуть військовослужбовці дивізіону та їхні родини. Віддаленість від населених пунктів суттєво впливає на життя колективу. Всі тут разом долають труднощі, тож почувають себе однією великою родиною. Разом служать, разом працюють, разом сумують і радіють, разом святкують, разом хрестять своїх дітей. Та нещодавно у нас сталася подія, що надовго запам’ятається всьому колективу. Нам довелося охрестити не дитину, а дорослого бійця дивізіону.

Напередодні Великодня, як завжди, командир дивізіону запросив до військового містечка отця Ігоря – настоятеля сільського храму, що розташований неподалік дивізіону. Цей священик опікується військовим містечком, приїжджає на всі свята. Проводить літургії, спілкується з людьми. Ось і перед найбільшим святом він приїхав до військових. Зголосилося чимало охочих сповідатися і причащатися.

– Я теж хочу йти до сповіді, – сказав старший солдат Анатолій Крушеницький. Він прибув в дивізіон солдатом строкової служби. Родом з Миколаївської області. Був призначений на посаду механіка радіостанції. Та після строкової служби залишити дивізіон не схотів. Уклав контракт і продовжив служити вже на професійній основі.

Після недовгого спілкування з чоловіком священик не дав йому можливості сповідатися. Виявилося, що Анатолій нехрещений. Юнак вирішив не зупинятися на півдорозі до віри і прийняти обряд хрещення.

– Я родом з села Матіясове на Миколаївщині, – розповідає про себе Анатолій, – звичайно, життя на моїй малій Батьківщині відрізняється від того, що я побачив на Львівщині. До церкви люди у нас ходять нечасто. Тому я й був нехрещений. Наше село стоїть на березі лиману. Більшість людей займається рибальством. Працював у водному господарстві і я. Спілкуються люди між собою суржиком. Потім призвали до армії. Дізнався, що служити поїду на захід країни. Дехто з односельців казав, що мені там може бути некомфортно. Це було три роки тому. Але й тоді у нас мало хто не вірив, що в іншій області України мене можуть ображати. Не вірив у погане ставлення і я. Їхав сюди без жодних хвилювань. Скоріше була цікавість. Хотілось побачити нові краї і нові звичаї. Львівщина мене вразила. Люди точно знають, хто вони на своїй землі. Шанують звичаї і традиції. З повагою ставляться до традицій інших народів. Мені цей край сподобався і я вирішив, що залишуся тут жити. Іншим себе не протиставляю. Мені все цікаво. Наш дивізіон – одна велика родина. Тож коли всі йшли на Службу Божу, йшов туди і я. Якось подумав, що також хочу покаятися перед Богом за свої гріхи, як і всі мої друзі. Священик сказав, що для того насамперед треба стати християнином. Я погодився, бо жити з Богом в душі – таки правильно.

Невдовзі отець Ігор знову приїхав у військове містечко. З-поміж військовослужбовців разом обрали хресного батька для Анатолія. Ним став старший лейтенант Василь Большаков, хресною матір’ю стала працівник їдальні дивізіону Лілія Зейлик. Прийшло чимало військовослужбовців, аби подивитись на хрещення свого товариша по зброї.

– Я хресним батьком був тоді перший раз, – згадує Василь Большаков, – чому обрали мене? Не знаю. Чи хвилювався? Ні. Знав, що відмовлятися від цього не буду. Повторив молитви і став разом із похресником перед священиком.

Наступного дня Анатолій поїхав на Службу Божу до церкви. Там він після причастя став християнином.

– Знаєте, у нас в дивізіоні кожний може побачити, як руйнуються стереотипи від лукавих ворогів України, – міркує майор Олександр Корзун, – служити до нас прибувають вихідці з усіх областей України. Зокрема й зі східних. І тут ці люди бачать, що їм таки продадуть пляшку води, якщо вони звернуться до продавця російською. Згодом чимало таких військових знаходять тут свою долю, кохання, створюють родини. І про міфи, які весь час підживлюються на сході країни, згадують із посмішкою. Та все ж таки наш Анатолій – особливий випадок. Він міг повернутися додому і там обрати будь-яку військову частину для проходження служби. Але вирішив служити й далі з нами у рідному дивізіоні. Ми охороняємо північно-західні рубежі Батьківщини. І, звісно, серце західної України – місто Львів. Наш зенітний ракетний полк носить почесне найменування “Львівський”. Про присвоєння такої назви перед Президентом України клопотала львівська громада. Все тут підпорядковано одній меті. У вирішальний момент не схибити, бо протиповітряний бій блискавично швидкий, а ціна помилки надзвичайно висока. А ще, кажуть, що зенітний ракетний комплекс – зброя колективна. І важливим чинником успіху є взаєморозуміння між усіма членами бойової обслуги. Так от у нас воно на найвищому рівні.

Владислав Назаркевич. “Крила України”. фото автора.

СТВОРЮЮТЬ НОВУ ВІЙСЬКОВУ ЧАСТИНУ

Не то чтобы были сожжены мосты…

Не то чтобы были сожжены мосты, но прошлое старой собакой у ног уже не заглядывало в твои глаза. Бесконечной чередой тянувшиеся дни вдруг обрели смысл и вполне значимые очертания. Ничего не изменилось, но, наверное, только для тех, кто и не хотел ничего менять, сохраняя верность укоренившимся идеалам предыдущих поколений.

Живи сейчас, живи со мной. Невольно вспомнилась фраза из знакомого фильма, в очередной раз подтверждающая факт того, что кто хочет, тот живет, кто не хочет – медленно агонизирует, считая часы до выходных и дни до пенсии. Странная штука жизнь. Вчера она казалась яркой красавицей с обложки глянцевого журнала, кокетливо подмигнула, приглашая на танец, а сегодня заурядная, ничем не привлекательная прохожая со своими давно надоевшими заботами прошла, никого не замечая вокруг. Какое там бытие на Марсе, было бы оно здесь.

История не всегда отпускает часть себя и смеется над теми, кто принимает опрометчивые решения. Срываясь с насиженных мест, каждый думал о будущем: боялся, переживал, сомневался. Появление нового подразделения на старом месте во многом расставило приоритеты колеблющихся душ и мечущихся умов. Как ни верти, но у каждого появился выбор и надежда, и вера в то, что новое будет действительно новым и, учитывая уроки прошлого, мы сделаем как надо, а не как привыкли, чтобы другим понравилось. Главное, чтобы сработало и новый коллектив видел конечную цель, и была она четко очерченной, а не концептуально туманной.

Зачем врать – люди устали. И от долгих переездов, и от ситуаций, которых не ждали, но в то же время славная штука вера, как обычно, творила чудеса, заставляя радоваться малому, стремиться к большому и светлому и понимать правильно, своей головой, а не страницами затертой до дыр книги прошлого века. Дайте шанс. Колумб начал неплохо, но и правда хочется, чтобы сказка вопреки законам жанра никогда не заканчивалась. Именно люди, оставшись верными идеалам порядочности и чести, сейчас работают, не покладая рук, над тем, чтобы мирное небо в их взоре действительно оставалось мирным. И не на картине известного художника, не в строках поэта и писателя, а в глазах женщин, стариков и детей, кому действительно нужна помощь и уверенность: проснуться утром и знать – ты в надежных руках.

…Одну из дождливых ночей пригорода столицы нарушило мерное рычание транспортной группы, приехавшей издалека. Слова сбывались, дела делались. На старой площадке заброшенного автопарка появились первые единицы возвращенной к жизни после капремонта техники – железных титанов, способных защитить мечты и мирное небо, немного дождливое в то утро. А в конце разбитой жизнью дороги вновь залаяли собаки, встречая людей в форме, сменивших привычную жизнь крымской земли на неизвестность материковых лесов и сел. Слышались шутки и масса вопросов, предложений, и какая-то внутренняя боль периодически проскальзывала на лицах, военных обгоревших за последние несколько дней на солнце. Все было с нуля. И новая жизнь, и новая позиция, на которую каждый день свозили бетонные плиты и песок со щебнем, лопаты и тачки, неустанно двигающиеся в руках все тех же людей в погонах. Как ни странно, в эти моменты стирались границы между возрастом и званием, и одной дружной командой заканчивая одну работу, тут же переходили дальше. На неопределенное время тесные кабинеты стали домом, а повар в столовой – лучшей подругой, всегда радушной и улыбающейся.

Ужинали поздно, когда с последним лучом солнца копье лопаты вгонялось в землю до следующего утра. Между поднятием целины делили наряды и караулы, неусыпно охраняя военную технику, ждавшую своего места на новой стартовой позиции. И днем под палящим солнцем, и ночью под проливным дождем. Бронежилет, автомат, пистолет и рация стали предметами обязательного гардероба. Меж тем находили силы и на утреннюю пробежку, и на вечерний воркаут, и на книги по истории Украины, и на изучение английского языка. Хочешь жить – работай, иначе сдайся, умри и будь погребен под сухими листьями дикого леса с не всегда приятной историей. Кстати, о листьях и ветках. Если однажды спросят, был ли садовником, честно отвечу, что был. За время отсутствия человека на брошенной земле сокращенного много лет назад подразделения деревья смело раскинули руки к солнцу и навстречу друг другу. Жаль, но чтобы освободить дорогу "Боевым слонам", пришлось калечить старожилов.

Заранее прошу прощения за вынужденные жертвы. В суете людской как нечто доброе и нежное звучала симфония голосов птиц и мурлыкание котенка по имени Тунгуска. Странное имя? Ничуть. Ведь котенок прибился к палатке взвода пехоты, усиливающей пока еще разворачивающийся и не боеспособный зенитный ракетный дивизион, всем своим видом показывающая, что Бог не зря дает людям второй шанс на будущее без стрельбы и смертей. За забором зазвонил колокол. Без веры нельзя, без веры слабеет цель и слепнет жизнь. Церковь, расположенная возле КПП, в очередной раз напомнила про долг и честь, совесть и верность, силу духа людского с Богом в душе, начиная очередной рабочий день. Зажги свечу, прочти молитву и веруй всем существом своим, что Родина, которую ты, несмотря на клевету и молву некоторых людей любишь, не оставит тебя без внимания. А ты не сдрейфишь в нужный момент, направляя ракету в небо и ствол на супостата, пришедшего отобрать все самое дорогое, что есть у тебя – страну, землю, где родился, и семью, во имя которой и пришел.

Євген Пухкий.
Фото автора.
Спеціально для "Крила України".

КМБ

"Перший іспит на військову виучку та громадянську зрілість витримали з гідністю..."

Саме такими словами підвів підсумок проведення завершального етапу курсу молодого бійця новоствореної роти охорони у складі авіаційної комендатури полковника Віктора Дейнеги заступник командира частини з виховної роботи майор Олександр Зеленський.

– Лише місяць минув з моменту початку формування нового підрозділу, – зазначив офіцер, – щільний графік занять, прийняття Військової присяги, урочисте вручення зброї, – без перебільшення, у нинішніх умовах він увібрав у себе величезну і фізичну, і моральну, і емоційну напруженість. І у першу чергу – через злам певних стереотипів щодо частин "першої" та "другорядної" ролі. Звісно, авіаційні, зенітні-ракетні, радіолокаційні бригади та підрозділи знаходяться на передових рубежах по захисту повітряного простору України. Але чи меншою від цього стала роль таких частин, як наша та подібні їй? Адже у системі забезпечення безпеки польотів та готовності летовищ до застосування за призначенням ми теж "граємо не останню скрипку". Тому, незважаючи на нищення військового потенціалу з боку колишніх державних керманичів, командування Повітряних Сил ЗС України все ж таки не дало піти у небуття напрацьованій роками інфраструктурі нашої авіаційної комендатури. А досвід наших побратимів у Луганській та Донецькій областях довів, що у бойовій обстановці воїни-авіатори, незважаючи навіть на втрати та негаразди, завжди готові виконати свій обов'язок як у повітрі, так і на землі. Виходячи з цього, ми і акцентували роботу з кожним новоприбулим відносно того, що він особисто теж знаходиться на передньому краю оборони держави незалежно від географічної складової.

Ще однією особливістю комплектування роти стало те, що окрім вікової різниці воїнів-контрактників прийшлось мати справу і з різним рівнем загальноосвітньої та військової підготовки. Так, разом з тими, хто раніше вже відслужив строкову військову службу або проходив раніше службу за контрактом і звільнився за скороченням прийшли і зовсім молоді хлопці, для яких воєнну науку прийшлось розпочинати з азів. Наприклад, прапорщик Олександр Бурка має за плечима вже 15-річний армійський досвід, молодший сержант Микола Руденко після строкової служби близько 13 років прослужив у органах МВС, а солдат Михайло Шабельник у минулому році закінчив аграрний коледж і військову форму одягнув лише місяць тому. Саме через це досвід старших товаришів для молоді став по-справжньому безцінним. Підтвердження тому – хороші підсумкові оцінки за проведення практичних стрільб, хоча близько половини військовослужбовців брало у них участь вперше. Сумлінно несе молодь і патрульну службу на визначених об'єктах, що разом із технічними засобами охорони та проведеними інженерними заходами значно посилили систему безпеки інфраструктури частини. Тимчасово виконуючий обов'язки командира роти охорони старший лейтенант Олексій Таран підходить до виховання та навчання підлеглих за принципом – "знаєш сам – навчи товариша". Саме командний дух, взаємодопомога та колективізм у поєднанні з високою свідомістю та дисциплінованістю повинні стати основою та запорукою чіткого виконання поставлених перед підрозділом завдань. Тим більше, що процес формування та комплектування роти ще триває, щодня ми проводимо співбесіди з бажаючими, і цілком природно чути сьогодні від більшості з них однією з головних мотивацій призову на контрактну службу фразу "Хочу бути корисним своїй країні у цей непростий для неї час…".

Володимир Лазарєв.
Фото автора.

Літак – живий,

“Те, що два місяці тому здавалось

Добровольський-молодший також мріє стати авіатором.

Перший народний літак незабаром знову буде літати!

Він міг згинути десь в утилізаційному цеху, залишитись сухими рядками в архівних документах, із деякою вірогідністю міг стати музейним експонатом чи технічним пам'ятником… Але цьому Ан-26 пощастило – комусь було не байдуже усі ті роки, поки він простоював на стоянці, хтось дуже захотів, щоб він повернувся в небо, хтось підтримав починання. І ось уже зовсім скоро літак знову стане корисним і необхідним, поспішатиме туди, де його чекають, тільки тепер в новому статусі, статусі – народного. Адже участь у його відродженні у більшій чи меншій мірі приймали громадяни із усіх куточків України.

Навіщо Феніксу “крила”?

У великих кораблів завжди є хрещений батько. У даного літака також є людина, без якої він би не “ожив”. Нею є Юрій Бірюков, більше відомий, як Фенікс. Той самий Фенікс, який забезпечує українських солдатів практично усім: від питної води і зубної пасти до дефіцитних бронежилетів, контрабандних медичних препаратів, позашляховиків. Про Фенікса та його команду ходять цілі легенди. Кажуть, ці хлопці можуть за лічені дні вирішити проблеми, над якими не те що волонтери, а й чиновники б'ються місяцями. Із журналістом Юрій спілкується швидко, адже часу на розмови у нього зовсім немає.

– Хлопці із Бориспільської бригади транспортної авіації звернулись до мене за допомогою, – розповідає Юрій Бірюков. – Льотчики пояснили: “У нас є два “мертвих” літаки”, а вони дуже потрібні. Біда в тому, що армія заборгувала чималу суму коштів ДП імені Антонова, тому там про нас і чути не хочуть. Може, придумаєш щось? “У 2008 році у літака закінчився дозвіл на експлуатацію. І кожного року його потрібно було продовжувати ще на рік. За це треба було платити немалі кошти в ДП Антонов – така от правда життя. І точно така ж правда, що грошей ніхто не платив, їх просто не було. Заборгованість складала сотні тисяч і з нею неможливо було почати процес відновлення літака. Я вийшов на головного інженера ДП імені Антонова. І підприємство, не вимагаючи компенсації боргів, прийняло один із літаків на ремонт.

“Стоїть і заздрить лайнерам, що злітають перед носом”

Цей Ан-26 є літаком не новим. Він жив своїм робочим життям, починаючи із 1979 року. Літав, перевозив вантажі… А в 2005 році піднявся в небо востаннє – його переганяли із Жулян в Бориспіль. Ось уже 9 років літак стоїть на землі.

– Так сталось, що усе своє життя я “хворів” літаками, – ділиться Юрій. – Я знаю лівреї і коди аеропортів, де яка злітно-посадкова смуга, чому турбулентність – це не страшно. Та жодного відношення до авіації я ніколи не мав. Ну, хіба що, як пасажир. Тому, коли я приїхав подивитись на нового підопічного, це були просто неймовірні відчуття. Здалось, що літак – живий, просто трохи захворів. Стоїть і заздрить лайнерам, що злітають в нього перед носом. А ще йому трохи страшно, бо поряд із ним стоять колеги, у яких вже зовсім шансів немає. Чому ми почали займатись цим літаком? В бригаді транспортної авіації є кілька вантажних транспортних борті. Для них є льотчики, техніки, але літають далеко не всі. Частина із них – просто стоять, серед них і наш підшефний.

Везучий “Везунчик”

У кожного героя є своє ім'я. Помічники і прихильники, яких зібрав навколо себе Ан-26, охрестили його Везунчиком. Волонтери розповідають, що не могли пройти повз проблему. Тим паче літак був не настільки у поганому стані, щоб його не можна було підняти.

– Деякі наслідки від простоювання все ж дали про себе знати, – розповідає Анна Прокопенко, координатор проекту, одна із волонтерів “Крил Фенікса” . – За 9 років, що він простояв у розпорядженні військової частини, він нерідко ставав донором для інших машин. Потроху знімалась то одна деталь, то інша… Тому об'єм роботи був досить великим. Хоча критичних технічних неполадок не було. А найголовніше – можливості “Везунчика”. Даний літак є універсальним і в цьому його величезна перевага.

Аби зрозуміти необхідність у “Везунчику”, досить продивитись стрічку новин, запевняють волонтери.

– Якби літак такого типу був неподалік від “гарячої” точки – поранених хлопців можна було б швидко евакуювати у надійне місце. Кабіна дозволяє перевезти 38 солдатів, не кажучи вже про вантажні можливості літака. До того ж, на відміну від великих літаків, Ан-26 є зовсім невибагливим. Йому треба літати на Схід, як це постійно роблять його брати із іншими бортовими номерами. На Схід потрібно возити вантаж, зброю, спеціалістів. На автомобілях це зробити дуже складно.

Про історію літака майже нічого не відомо, зараз волонтери намагаються дослідити, де саме він літав і що возив. Знають лише, що раніше літак базувався у Жулянській ескадрильї.

200 тисяч гривень за півтора місяці? Запросто!

Кошти на ремонт “Везунчика” збирали у прямому сенсі слова усім світом. Для цього волонтери “Крил Фенікса” відкрили спеціальний рахунок, аби не плутатись, на що саме люди перераховують гроші.

– Великих надходжень, що закрили б значну частину збору у даному випадку не було, – пояснює Анна Прокопенко. – Зазвичай, надходило по десять, п'ятдесят, сто гривень. Кошти надсилали із різних куточків України і світу. Недарма ж цей літак охрестили народним. Загалом ремонт обійдеться близько двохсот тисяч гривень.

Технічні роботи вже майже завершені, пояснює Анна. Ремонтом займались безпосередньо фахівці військової частини, де базується літак. Та без сторонньої допомоги вони б не справились. Військовим допомагали спеціалісти із ДП “Антонов” і “Мотор Січ”.

– Потрібен ще місяць, а можливо, і менше, для того, аби літак почав виконувати свої прямі обов'язки, – продовжує Анна. – А далі будемо тримати руку на пульсі і контролювати долю “Везунчика”. Не хочеться, аби він знову стояв без діла.

А щоб контролювати літак було легше, волонтери “Крил Фенікса” нанесуть на нього свій логотип.

“Добре літають тільки красиві літаки”

Неабияку роботу у процесі відновлення літака зробив і Максим Бувальний. Хлопець ще з шкільної парти захоплюється авіацією і авіамоделізмом, відвідує авіаційні виставки, читає літературу про літаки, виготовляє масштабні моделі. І хоч працює він інженером кавового обладнання, в душі завжди тягнувся до неба. А зараз Максим долучився до волонтерського руху.

– Двигун на “Везунчика” “перекинули” із Ан-30, що вже не підлягає ремонту, – розповів Максим. – Також довелось замінити кілька елементів планера, підготувати літак до фарбування, та, власне, пофарбувати його. Зараз шукаємо колеса. Із ними виникли особливі труднощі, адже їх виробляють у Росії. Тому, самі розумієте, довелось шукати альтернативні варіанти. А хто шукає, той завжди знаходить. Альтернативу знайшли в Європі, до того ж дешевше. Залишилися роботи по електрониці. Загалом, будь-який ремонт нагадує довгу дорогу, на фініші якої обов'язково відкриється небо.

Максим розповідає, що в Україні таких літаків досить багато. Головною проблемою залишається відсутність коштів на підтримання їх належного стану.

– “Мертві” літаки є у Борисполі, Мелітополі, Гавришівці, – ділиться хлопець. – Оскільки коштів на них не виділяється, літаки поступово “вмирають” і це не може не лякати. Тому навіть один відновлений літак – це дуже хороший приклад і показник. Навіть, якщо війна закінчиться, він обов'язково знадобиться українській ар-

З чого все починалось…

мії. До того ж він вийшов таким красенем. Кожен, хто підходить до літака, стоїть хвилин десять з відкритим ротом. А торкатись до нього люди бояться. А що, як зіпсують таку красу?

“Іноді мені здається, що все, що відбувається – з області фантастики, але ні, це – реальність”

Воїни-авіатори частини, якій належить літак, і досі не вірять у реальність того, що відбувається. Адже він роками стояв законсервований. Розповідають, що допоміг випадок.

– Вже 10 років я несу службу в авіаційній транспортній бригаді, з яких 6 років безпосередньо в ескадрилї, якій і належить цей літак, – пояснює капітан Богдан Добровольський. – У складі нашої ескадрильї виконують завдання військово-транспортні літаки пасажирського спрямування, а ось літака-“вантажника” нам не вистачає. Мені, як старшому бортовому техніку-інструктору, завжди була цікава експлуатація таких літаків ще й в інших варіантах його призначення: десантному та вантажо-розвантажувальному. Такий літак у нас був. Але роками стояв у законсервованому стані на базі зберігання.

Богдан Добровольський розповідає, що літак з бортовим номером 05 належить їх бригаді з 2005 року, відтоді, як його віддали з розформованої “жулянської” військової частини, де він літав під номером 02. Та літак поступово став “донором” для більш важливих літаків.

– З початком бойових дій проти нашої країни, керівництвом Повітряних Сил було поставлено завдання переглянути стан законсервованих літаків і можливість їх відновлення. Спочатку 05-й борт навіть не розглядався як кандидат на “реінкарнацію”, тому що він був найбільш розукомплектованим літаком. Але мені вдалося вмовити заступника командира з озброєння хоча б провести огляд. Після належних процедур, командування Повітряних Сил отримало від нас детальну доповідь про стан літаків і ними було прийнято “невеселе” для нас рішення про неможливість відновлення жодного борта за браком коштів.

Військовослужбовець додає, що допоміг випадок.

– Мій родич розповів, про те, що в соціальних мережах поширюється волонтерський рух допомоги армії “Крила Фенікса”. Я зв'язався з засновником цього громадського об'єднання Юрієм Бірюковим і він наступного ж дня відвідав нашу частину. Інженер бригади підполковник Олексій Братусь після нетривалих суперечок пристав на запропонований Юрієм експеримент – відновлення літака коштом громадськості. І механізм запрацював.

Найбільшою перепоною нам здавалась складна і дуже коштовна процедура “продовження” ресурсу літака на ДП “Антонов”. Але дирекція заводу не тільки пробачила багаторічний борг, а ще й безкоштовно надала всі авіаційні дозволи на рік вперед. За що їм велика вдячність! Так само радо пішло нам на зустріч й керівництво

просто трохи захворів

дивакуватою ідеєю, стало реальністю”

“Мотор Січ” – погодились продовжити ресурс двигунів без жодної копійки!

“Робота – складна. Але ж ми для себе стараємось!”

Копітка робота зовсім не лякає військовослужбовців. До відновлення літака добровільно залучились абсолютно усі техніки ескадрильї.

Особовий склад ТЕЧ і ТАЕ по гвинтику перебрали літак.

– Встановили “молодші” двигуни, зняли й відправили на ремонт гвинти до 410-го авіаремонтного заводу, повністю демонтували несправне авіаційне обладнання. Великою проблемою для нас став з’їдений корозією кіль літака. Вперше в нашій частині техніки виконали його заміну. Багато різних елементів було замінено на нові або позичено з літаків-донорів – на це пішов майже місяць. На “відмінно” спрацювали хлопці з ТЕЧ – робота кипіла з ранку й до самої темряви. Начальник ТЕЧ майор Володимир П’ятак чітко і грамотно організував процес відновлення, завдяки чому ми зекономили багато часу. Найактивнішу участь у відновленні літака приймали техніки Євген Кисіль, Сергій Фещенко та Серій Паскевич, Олександр Зленко та Андрій Міщенко, Олександр Тригуб, Олександр Каракай та Редван Мамбетов. Кожну вільну від виконання службових обов’язків хвилину вони приділяють нашому літаку.

Колись безіменний Ан-26 тепер має сторінку у Фейсбук і тисячі шанувальників

Авіатори не втомлюються дякувати волонтерам. Кажуть, якби не “крила” Фенікса, як в народі прозвали помічників Юрія Бірюкова, усе це було б неможливим.

– Вони “дістають” необхідні запчастини, закуповують літакове начиння, домовляються з постачальниками та чиновниками. І все це в такі строки, що можна тільки дивуватись! Наш, колись безіменний Ан-26, отримав своє власне прізвисько “Везунчик”, має персональну сторінку у мережі Фейсбук і тисячі шанувальників. Громадські куратори проекту постійно навідують літак, переймаються ходом роботи та його долею. І цікаво те, що командування Повітряних Сил не тільки не перешкоджає цьому, але й всіляко йде на зустріч. Вся координація роботи активістів та військових покладена на плечі підполковника Олексія Братуся.

Він, як інженер бригади, сміливо приймає рішення, веде листування із заводами та організаціями, щоденно вирішує нагальні проблеми, пов’язані з таким складним процесом становлення літака “на крило”.

Перший у світі “піксельний” Ан-26

Інтернет вибухнув після того, як там з’явилися перші фото літака в пофарбованому стані. Справа в тому, що вперше у світі до літака типу Ан-26 було застосовано “піксельний камуфляж”.

– Цю ідею впровадив у життя великий шанувальник авіації, керівник авіамодельного гуртка штурман 1-ї ескадрильї майор Роман Родіонов. Він розробив схему нанесення малюнку, знайшов постачальників фарби (які, до речі, віддали її по собівартості), зорганізував роботу бригади авіаційних малярів. За п’ять діб в умовах аеродромної стоянки вони абсолютно “за спасибі” пофарбували літак – таким чином хлопці хотіли виконати свій громадянський обов’язок. Результат перевершив сподівання! На даному етапі ми чекаємо остаточного рішення “Мотор Січ” щодо двигунів, повернення гвинтів після ремонту. З дня на день приїде новенька гума для коліс, продовжується збір коштів на авіаобладнання.

Як літак назвеш, так він і полетить?

Активісти запевняють, що недаремно назвали літак “Везунчиком”. Вони впевнені, що літак сторицею віддячить за кожну хвилину витраченого на нього часу, перевозитиме найважливіші і найактуальніші вантажі і обов’язково буде везучим.

– Я не звик кидати розпочату справу на половині шляху, – пояснює Юрій. – І ще, останнім часом цей літак став для мене чимось дуже особливим, я просто не можу зрадити йому. Багато хто пише, навіщо витрачатись на літак, якщо наразі потрібно купувати бронежилети? Так, потрібно. І ми будемо їх купувати. Але і літак ремонтувати потрібно.

Час спокутувати провину

Попри величезний обсяг роботи, що її робить для захисників України Юрій Бірюков разом із командою, він не любить, коли його вихваляють чи дякують за допомогу.

– А за що дякувати? За те, що ми спільними зусиллями довели армію до убогого стану? Отримували заробітну плату в конвертах, не платили податків, терпіли хабарі, крадіжки. Це ж не один Янукович у всьому винен, а кожен із нас. Скільки років ми або зовсім не ходили на вибори, або голосували для “галочки”? Сучасний стан армії – продукт нашої спільної безвідповідальності. Коли військові кажуть, що їм соромно приймати допомогу, я відповідаю, що це мені соромно за останні 23 роки. Саме зараз прийшов час спокутувати провину.

Юрій розповідає, що його життя круто змінилось ще під час Майдану, де він був волонтером-медиком.

– 21 лютого, після того як виносив тіла загиблих, у мене зовсім поїхала психіка. Навіть, коли ми з дружиною вирушили на відпочинок до Шрі-Ланки, я сидів у номері з ноутбуком і займався розподілом продуктів і медикаментів на Майдані. У перший же день відпочинку мені стало відомо, що Росія розв’язала війну з Україною і відпочинок остаточно пропав. Я почав думати, як допомогти солдатам, та вони самі до мене зателефонували і сказали, що їх вже третій день не годують, а я допомагав з продуктами на Майдані. Я одразу ж перерахував гроші волонтеру, а він відвіз бійцям продукти. Повернувшись додому, я одразу ж поїхав у зону бойових дій і був просто шокований реальним станом речей.

Феніксом Юрій став давно. Розповідає, що у нього навіть тату на передпліччі у вигляді Фенікса є.

– Ще під час Майдану я зареєструвався у соціальних мережах під ніком “Крила Фенікса”. – Не реєструвався під власним ім’ям, аби мати змогу писати все, що думаю і про кого думаю. Поступово люди почали пропонувати допомогу. Повернувшись зі Сходу, я написав на своїй сторінці, що потрібні кошти і одразу зорганізувалась групка волонтерів. Кошти поступають із різних куточків України, а також з-за кордону. Ми постійно інформуємо, яка частина і що саме потребує і люди моментально відгукуються.

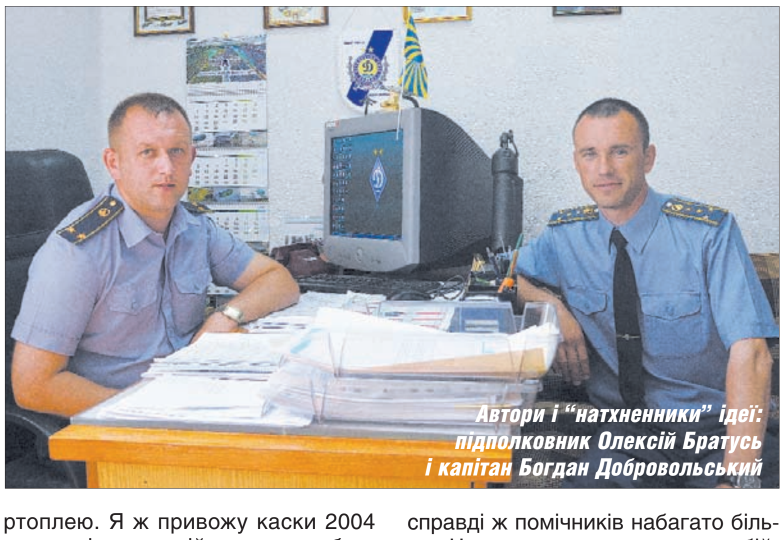
У Юрія без перестанку дзвонить телефон. Навіть додзвонитись йому складно – завжди зайнято. Чоловік віддає розпорядження, зводить людей, відправляє повідомлення.

– Мрію колись викинути свій мобільний телефон, адже дзвонить він практично цілодобово. За день приймаю сотні дзвінків, тому ніде свій мобільний не публікую. Але я прекрасно розумію, що найближчим часом ситуація навряд чи “устаканиться”, тому про спокій, так як і про відпочинок, поки що доводиться лише мріяти. Та сили займатись волонтерською діяльністю мене не покидають, натхнення додають кулі, що дістають із бронежилетів наші солдати.

“Не боюсь і не соромлюсь того, що займаюсь контрабандою”

Юрій розповідає, що деякі товари доводиться купувати нелегально. Це рятує не одне українське життя, тому соромитись нічого.

– Солдати української армії оснащені касками ще 1943 року, – пояснює Юрій. – Як думаєте, вони дуже надійні? Такі каски зможуть захистити тільки від попадання ка-

Автори і “натхненники” ідеї: підполковник Олексій Братусь і капітан Богдан Добровольський

ртоплею. Я ж привожу каски 2004 року, які носять військовослужбовці НАТО. Так, їх привозять нелегально. Але хіба це має значення? Нелегально доводиться купувати і медикаменти. Більше усього наших бійців загинуло від кровотечі, яку просто неможливо зупинити в польових умовах. Американці розробили препарат, що зупиняє кров – целокс. Він виглядає, як шприц із порошком. Якщо ввести цей порошок в рану, кровотеча миттєво зупиняється. В Україні взагалі мало хто чув про такий препарат.

Фенікс розповідає, що його абсолютно не хвилюють претензії митної служби. Каже, може навіть запросити їх у гості.

– Нехай ще прихоплять із собою працівників податкової служби, – говорить Юрій. – Через мою банківську картку проходять мільйони гривень. Я навіть можу забезпечити їм теплу зустріч не тільки із собою, а й із десантниками, артилеристами, льотчиками, яким ми допомагаємо. Я не розраховую на їх патріотизм. Я розраховую на їхнє почуття самозбереження. Взагалі я дуже злий на нашу державу.

Нещодавно “Крила Фенікса” втілили ще один масштабний проект – сформували 3 тисячі індивідуальних аптечок для бійців.

Знаєте, як виглядає штатна аптечка? Ні? А її просто немає!

Юрій розповідає, що знайти штатні аптечки можна хіба що на плакатах. І то радянські, яких вже давно ніхто не виготовляє.

– В польові госпіталі завезли бинти ледь не тридцятирічної давнини! Вони розсипаються на очах! На моє прохання розробити індивідуальну аптечку відгукнулись професійні медики. Вони затвердили комплектацію, а я організував пошив чохлів для аптечок і роздобув набір медичних засобів. На днях відправляємо половину аптечок у зону бойових дій. Аптечки вийшли “інтернаціональними” – ізраїльські перев’язочні пакети, американські джгути, контрабандний Целокс, який ми шукали усією Європою…

Кілька десятків “крил”

На запитання про кількість помічників Юрій віджартовується: “Хіба ж їх усіх перерахуєш?”

– У постійному режимі мені допомагає 19 чоловік, – каже Юрій. – Насправді ж помічників набагато більше. Чого ще не вистачає нашим бійцям? – розмірковує Фенікс. – Та, усього не вистачає… Їм же навіть чай дають, що десятки років лежав на складах… Та з ними – вся Україна. Тому все буде добре! Іншого виходу у нас просто немає! І неважливо, що зараз я практично не сплю, – жартома додає Юрій, – Настане мир – відісплюсь!

Анастасія Олехнович.
“Крила України”.

Бажаєте допомогти “Везунчику” стати в стрій?
Бориспільська бригада транспортної авіації
Карта Приват-Банка: 4149 4950 0701 0768 Юрій Бірюков.

КРЕМЛІВСЬКА ЗБРОЯ

Газові спокуси

В обмін на вихід з Північноатлантичного Альянсу Росія пропонує деяким політикам країн-членів НАТО більш дешеві нафту й газ.

Про це, як повідомляє прес-служба президента Литви, сказала президент країни Далія Грібаускайте в інтерв'ю німецькому щотижневику Focus. “Росія намагається впливати на так звані пострадянські території й намагається зробити так, щоб країни Балтії як і раніше залежали від неї економічно, енергетично й політично. Також Москва примушує їх до зменшення активності як країн НАТО і ЄС”, – наголосила вона. Країни Західної Європи повинні диверсифікувати поставки енергоносіїв та намагатися стати економічно незалежним від Росії, оскільки, на її думку, подібна залежність стає занадто ризикованою.

У даному випадку український приклад як ніколи доречний. Україна, попри своє тяжіння до НАТО і ЄС, не є членом цих організацій. Втім, на сьогодні Росія вимагає від України чи не найбільшу ціну у Європі за блакитне паливо. Більше того, через газовий конфлікт Москва повністю призупинила постачання газу до України, приєднавши таким чином до силового протистояння у АР Крим, Луганській і Донецькій областях, потужної антиукраїнської інформаційної кампанії ще й “газову війну”.

ТЕСТИ

США провели випробування ПРО

Вперше з 2008 року США провели випробування системи ПРО. Тестування пройшло успішно. Про це повідомляє інормагенція Reuters. У рамках випробувань система, розробку якої проводила корпорація Boeing, знищила ракету умовного супротивника.

Як повідомляє видання, результати проведених випробувань дозволять завершити розробку системи наземного базування для перехоплення міжконтинентальних балістичних ракет. З 2004 року система тестувалася вісім разів, втім лише три випробування були вдалими.

Нагадаємо, що рішення про створення національної системи протиракетної оборони США було прийняте ще в 2002 році. Основним елементом цієї системи мали стати ракети-перехоплювачі великої дальності GBI (Ground Based Interceptors) у поєднанні із вже існуючими системами регіональних ПРО. Основне її призначення – перехоплення ракет середньої й малої дальності для захисту території країни від ракетного удару з боку КНДР, Ірану, Сирії й Лівії. Із того часу адміністрація США вже витратила на розвиток ПРО 98 мільярдів доларів. Тепер, відповідно до прогнозів, аби ця система запрацювала, до 2018 року доведеться витратити ще близько 38 мільярдів доларів.

ПОЗИЦІЯ

Альянс закликає Росію не розхитувати ситуацію в Україні

Генеральний секретар НАТО Андерс Фог Расмуссен заявив, що Уельський саміт, який відбудеться у вересні нинішнього року, стане одним з найважливіших в історії НАТО. Про це, як повідомляє офіційний веб-ресурс Альянсу, він заявив у рамках зустрічі у Лондоні з прем'єр-міністром Великобританії Девідом Кемероном.

Окреслюючи пріоритетні до обговорення на саміті питання, генсек НАТО наголосив, що зараз стабільність світу випробовується подіями у Східній Європі, Північній Африці і Близькому Сході. І тут НАТО має бути готовою протидіяти будь-яким загрозам, аби зберегти мир і стабільність. У цьому контексті Андерс Фог Расмуссен відзначає особливу роль Великобританії, яка завжди відігравала важливу роль у зміцненні колективної оборони та є прикладом твердості політичної позиції стосовно агресії Росії проти України.

– Я можу підтвердити, що зараз ми спостерігаємо нову хвилю російського військового нарощування поблизу українських кордонів – принаймні, кілька тисяч російських військ проводять навчання у безпосередній близькості до України. Я вважаю це своєрідним кроком назад і закликаю Росію припинити постачання зброї через кордон, підтримку проросійськоналаштованих озброєних бандформувань, а також припинити дестабілізувати ситуацію в Україні.

ПОВІТРЯНА ПОЛІЦІЯ

Російські літаки провокують ППО НАТО

Міноборони Великобританії повідомило про підняття в повітря винищувачів Eurofighter Typhoon, що несуть бойове чергування у системі ППО країн Балтії, для перехоплення семи російських військових літаків. Чотири окремі групи військових літаків ВПС РФ, проводили навчальні польоти у міжнародному просторі у безпосередній близькості від кордонів країн Балтії.

Відповідно до повідомлення британського міноборони було встановлено, що до складу груп літаків входили стратегічний бомбардувальник Ту-22М3, чотири винищувачі Су-27, літак ДРЛВ А-50 і військово-транспортний літак Ан-26. Eurofighter Typhoon Королівських військово-повітряних сил, що прибули на посилення місії “повітряної поліції” минулого місяця, супроводжували росіян упродовж польоту у міжнародному просторі. Нагадаємо, минулого місяця Альянс, зважаючи на складну воєнно-політичну обстановку у регіоні, потроїв кількість винищувачів у країнах Балтії. Британські Королівські ВПС в рамках місії “повітряної поліції” представлені чотирма винищувачами Eurofighter Typhoon.

УГОДИ

Чехія продасть Іраку вертольоти Мі-24

Військове відомство Іраку має намір придбати 7 ударних вертольотів Мі-24 зі складу ВПС Чехії. У цей час, Багдад відчуває гостру необхідність у такій техніці через нестабільну ситуацію в країні. У свою чергу міністр оборони Чехії Мартін Стропницький оголосив про можливий продаж Іраку ударних вертольотів Мі-24 зі складу національних збройних сил. За словами міністра, на додаток до Мі-24, іракський уряд проявив зацікавленість у придбанні легких штурмовиків L-159 виробництва чеської компанії Aero Vodochody.

У випадку схвалення контракту, вертольоти будуть модернізовані й іракські льотчики пройдуть навчання в Чехії. Мі-24 будуть використовуватися для посилення іракських можливостей у боротьбі із сунітськими повстанцями на півночі країни, де бойовики терористичної організації Ісламської Держави Ірак і Леванту захопили низку населених пунктів.

Зрештою, для Чехії реалізація подібного контракту, стало б реальним шансом для переходу ВПС країни на єдиний багатоцільовий вертоліт, про що тут мріють вже дуже давно. Поки що не визначено, яким саме типом вертольота замінять Мі-24 радянського виробництва, втім чехи упевнені, що це буде російський вертоліт.

ІНЦИДЕНТИ

F-35 загорівся під час зльоту

У понеділок під час зльоту з військової авіабази Еглін у Флориді, сталася пожежа у кормовій частині літака ВПС США F-35 Joint Strike Fighter, що належить 33-му винищувальному крилу.

Про це, як повідомляє інформагенція ВВС, йдеться у прес-службі Пентагона. Пілоти припинили зліт та вимкнули двигун. Пожежу загасили. Внаслідок інциденту ніхто не постраждав.

Польоти літаків цього типу припинено. Триває розслідування, до якого долучилися і представники компанії Lockheed Martin, яка є виробником винищувача. Це вже другий небезпечний інцидент із літаком за останні кілька тижнів. Як повідомляли “Крила України”, нещодавно на літаку стався витік масла внаслідок несправності клапана подачі масла в двигун F135 виробництва компанії Pratt & Whitney. Більшість із 97 наявних літаків F-35 (69 оперативних для підготовки пілотів і 28 дослідних) вже пройшли перевірку. Назараз літак використовується лише для проведення випробувальних польотів і навчання льотчиків.

СТАТИСТИКА

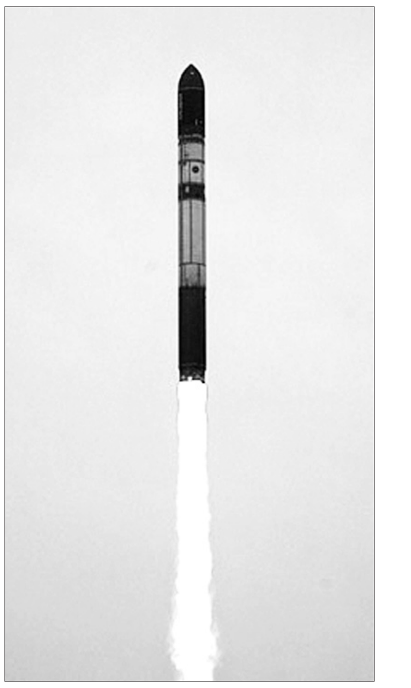
Пентагон втратив 418 безпілотників

Понад 400 американських військових БПЛА були втрачені з 2001 року, що свідчить про їхню ненадійність. Про це йдеться в розслідуванні, проведеному газетою The Washington Post. Усього з вересня 2001 року до початку 2014 року розбилися 418 дронів, що, за статистикою американських ВПС, співставно числу інцидентів з бойовими літаками. Це – попри те, що безпілотники налітали за цей час набагато менше годин і виконали набагато менше місій.

Дослідження показало, що 194 аварії з БПЛА були класифіковані військовими, як події “класу А” – ті, за яких апарати повністю втрачені або збиток перевищив 2 мільйони доларів. Ледве більше половини із цих подій мали місце в Іраку й Афганістані, чверть аварій відбулася на території США. Ще 224 БПЛА підпали під класифікацію подій за “класом В”, за яких збиток складав від 500 тисяч до 2 мільйонів доларів.

У доповіді відзначається, що під час аварій не загинула жодна людина. Переважно інциденти були викликані обмеженою здатністю літальних апаратів виявляти й уникати перешкод, а також помилками операторів, механічними несправностями й втратою зв'язку.

Відповідно до діючих вимог FAA, безпілотна авіація може виконувати польоти в єдиному повітряному просторі США тільки в тому випадку, якщо безпілотники здатні виявляти в повітрі інші літальні апарати й ухилятися від зіткнення з ними. Поки такі системи на американських апаратах не застосовуються, тому під час перельотів БПЛА з бази на базу їх обов'язково супроводжують пілотовані літаки.

ПУСКИ

Відбувся успішний пуск ракети-носія “Дніпро”

19 червня 2014 року о 22.11 за київським часом в рамках програми “Дніпро” з пускової бази “Ясний” (Оренбурзька область, Російська Федерація) відбувся пуск конверсійної ракети-носія “Дніпро”, яка вивела на орбіту 33 космічні апарати сімнадцяти країн-замовників, а саме: КазЕОСат-1 (Казахстан), Deimos-2 (Іспанія), BugSat-1 (Нідерланди), TabletSat-Aurora (РФ), контейнери QuadPack-1, 2, 3, 4, 5 (Нідерланди) з КА CubeSat, Hodoyoshi-3 та Hodoyoshi-4 (Японія), SaudiSat-4 (Саудівська Аравія), AprizeSat-9 та AprizeSat-10 (США), UniSat-6 (Італія), контейнер XPOD GNB з КА BRITE-Toronto та контейнер XPOD GNB з КА BRITE-Montreal (Канада). Під час цього пуску на навколоземну орбіту було виведено також український наносупутник “ПоліІТАН”, який було виготовлено фахівцями НТУУ “Київський політехнічний інститут”.

Основним корисним навантаженням на даному пуску є космічний апарат середньої роздільної здатності “КазЕОСат” (Казахстан). “KazEOSat-2” був виготовлений британською компанією Surrey Satellite Technology Limited (SSTL), що входить до складу найбільшого французького концерну Airbus Defence and Space на замовлення підвідомчого підприємства Казкосмоса – АТ “НК “Казахстан Гариш Сапари”.

25 травня в “Ясний” прибули інженери спеціального конструкторського бюро космічної техніки (СКТБ КТ) АТ “НК “Казахстан Гариш Сапари”. Теміхран Алібай, Михайло Мурушкін і Айдос Калиев разом з колегами з SSTL взяли участь в урочистій церемонії початку пускової компанії “Дніпро” і спостерігали за заключним етапом підготовки “KazEOSat-2” до запуску.

Як зазначив Теміхран Алібай, участь представників замовника на всіх етапах підготовки космічного апарата, включаючи передпусковий, передбачено умовами трансферту технологій.

“KazEOSat-2” – космічний апарат спостереження Землі середньої просторової роздільної здатності в 6,5 метра в п’яти мультиспектральних каналах. Вага супутника – 180 кг, термін служби на орбіті – 7 років.

Пуск проведено міжнародною космічною компанією “Космотрас”.

Ракета-носій “Дніпро” розроблена Державним підприємством “Конструкторське бюро “Південне” ім. М.К. Янгеля та виготовлена Державним підприємством “Виробниче об’єднання “Південний машинобудівний завод м. О.М. Макарова” кооперацією українських та російських підприємств на базі конверсійної міжконтинентальної балістичної ракети РС-20Б, створеної у 1984 році.

Зазначений пуск став 20-м в рамках програми “Дніпро”.

СПІВПРАЦЯ

Україна та Іспанія співпрацюватимуть у сфері космічних досліджень

Національний університет “Львівська політехніка” відвідала делегація Іспанського національного інституту аерокосмічних технологій. Європейське космічне агентство доручило фахівцям з Іспанії вивчити можливості Державного космічного агентства України проводити космічні дослідження Землі, зокрема, на базі наукових та навчальних закладів нашої країни.

Своїми думками та пропозиціями щодо реалізації європейського проекту Twinning на зустрічі поділилися заступник начальника управління спеціальних програм Державного космічного агентства України Микола Демиденко, директор департаменту іспанського космічного агентства “Інта” Мануель Альфонсо Мулеро Валенсуела і керівник підрозділу з питань дистанційного зондування Землі Алісія Фернандес-Ренау Гонсалес-Анлео.

Вони повідомили, що у липні цього року в Києві відбудеться “круглий стіл”, на якому іспанська сторона доповість, які саме установи України будуть залучені до практичної реалізації однієї з важливих європейських космічних програм “Горизонт-2020”.

У свою чергу директор Інституту геодезії “Львівської політехніки” професор Корнилій Третяк розповів, що іспанське космічне агентство має особливий інтерес до проблем дистанційного зондування Землі, зокрема, створення навігаційної системи “Галілео” як альтернативи американській системі GPS і російській ГЛОНАСС. Вчені й інженери цього інституту зараз приступили до створення мережі перманентних станцій для моніторингу Олеського родовища сланцевого газу. При його видобутку методом гідророзриву пластів залягання можлива деформація земної кори, і ці процеси з космосу планують моніторити львівські політехніки, зокрема за допомогою іспанців.

КОСМОРЕМОНТ

Російські космонавти полагодили МКС за допомогою дроту

Російські космонавти 19 червня здійснили вихід у відкритий космос. Олександр Скворцов та Олег Артем’єв, провівши більше семи годин – більше, ніж було заплановано – у космічному просторі, встановили нову антену і провели інші роботи.

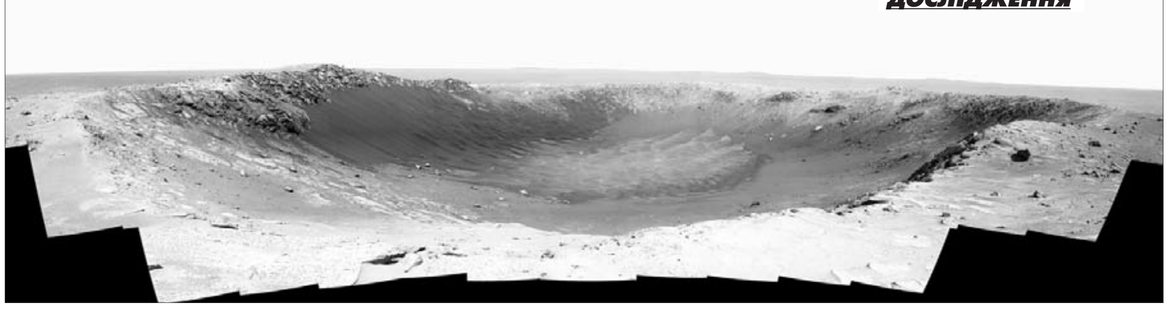
Під час робіт з установки антени виникла труднощі з установкою одного з затворів, і космонавтам довелося фіксувати пристрій за допомогою шматка дроту. Кожен космонавт тягнув за свій кінець фіксатора, щоб тугіше його закріпити. Крім того, космонавти перемістили блок наукової апаратури експерименту “Обстановка” вздовж поруччя, перевірили стан замків на “універсальному робочому місці”, а також взяли мазки на наявність бактерій на зовнішній поверхні одного з ілюмінаторів станції в рамках експерименту “Тест”.

Цей вихід у відкритий космос був першим в кар’єрі і Скворцова, і Артем’єва.

Обидва космонавти працювали за бортом станції в комп’ютеризованих скафандрах “Орлан-МК” з рідкокристалічними дисплеями на грудях.

Ще чотири члени екіпажу МКС стежили за ситуацією зсередини, не відриваючись від власної роботи. Зараз екіпаж МКС складається з трьох російських космонавтів, двох американців і німця Олександра Герстен. Заплановано, що американські астронавти здійснять вихід у відкритий космос в серпні. Скворцов та Артем’єв так само повторно проведуть роботи за бортом МКС в серпні.

ДОСЛІДЖЕННЯ

Opportunity дістався до місцевості Pillinger Point

Марсохід Opportunity нарешті досяг області, до якої так довго добирався: місця виходу породи на поверхню – багатих алюмінієм глинистих відкладень на гребені кратера Endeavour – місцевості, яку вирішили назвати “Pillinger Point”. Про це заявив професор Рей Арвідсон (Ray Arvidson), керівник дослідницької команди ровера. Тут можна побачити панораму, яка відкривається з “Pillinger Point” це мозаїчне зображення зібрано зі знімків, зроблених Opportunity 5 червня 2014 року.

Діаметр гігантського кратера – 22 кілометри.

Pillinger Point знаходиться на південь від Solander Point і Murray Ridge, вздовж західного ободу кратера Endeavour, в області, багатій глинистими мінералами, які вказують на те, що, можливо, в давнину ця область Марса була придатна для життя.

Останні кілька місяців шестиколісний робот рухався на південь від Solander до цих покладів багатих алюмінієм глинистих мінералів, помічених з орбіти спектрометром CRISM, встановленим на борту апарату Mars Reconnaissance Orbiter (MRO).

“Ми пройшли 3/5 шляху вздовж покладів, залишилося ще близько 160 метрів, і вийдемо на широку долину”.

16 червня команда відзначала 696-й сол Opportunity на поверхні Марса. Адже “гарантійний термін” його роботи становив лише 90 сол. На даний момент ровер зробив 193400 знімків.

Повна одометрія ровера – 39,44 кілометра.

ПРОГРАММИ NASA

NASA звужує коло кандидатів для місії “з упіймання” астероїда

Представники агентства оголосили найбільш ймовірного кандидата: крихітний астероїд, який пролітав на відстані 12 250 кілометрів від Землі в 2011 році.

Діаметр астероїда 2011 MD – 6 метрів. За словами астронома Університету Північної Арізони Майкла Моммерта, який вивчав астероїд, його “можна було б загнати в гараж”.

NASA планує захопити астероїд величезними лещатами або зловити його в гігантську надувну “сумку”. Астероїд збираються “припаркувати” над Місяцем, де пізніше його зможуть досліджувати астронавти.

Керівник програми навколоземних об’єктів NASA Ліндлі Джонсон заявив, що до початку 2020-х років буде обрано не менше 10 можливих кандидатів, при цьому не обов’язково, що всі вони будуть невеликими астероїдами.

НОВИНКИ

На МКС незабаром з’явиться кавомашина

Апарат “ISSpresso” (ISS – МКС/Міжнародна Космічна Станція) дозволить астронавтам пити гарячу каву, як альтернативу розчинному напою, який вони вживали останні 13 років.

Виробник апарату ISSpresso – аерокосмічна компанія Lavazza and the Argotec, у співпраці з Італійським Космічним Агентством. Донедавна Argotec займалася виробництвом їжі для астронавтів європейського космічного агентства ESA, які працювали на МКС.

Машина ISSpresso прибуде на космічну станцію в листопаді. В цей же час на орбітальний пост відправиться астронавт ESA Саманта Крістофоретті (Samantha Cristoforetti), – перша жінка-італійка в космосі.

ISSpresso можна буде використовувати для приготування різних гарячих напоїв, в тому числі чаю, – цей апарат був створений спеціально для використання в космосі. Наприклад, пластикові трубки, по яких звичайно тече вода в “земних” кавомашинах, тут замінили сталевими трубками, які можуть витримати високий тиск.

За словами виробників ISSpresso, машина не тільки урізноманітнить раціон астронавтів і внесе свій внесок у дослідження “поведінки” рідин в невагомості, – “кавовий куточок” так само дозволить поліпшити психологічний стан екіпажу.

Зараз всі напої, які доступні астронавтам – це розчинні порошки, які упаковані у фольгу. На орбіті астронавти додають в пакети воду і вставляють в них соломинку з клапаном.

ВІЙСЬКОВО-ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ

"Чи хотіли б ви стати військовими льотчиками?" – "Так!!!"

Старокостянтинівським учням випала унікальна нагода взяти участь в незвичній екскурсії. Де ще школярам би вдалось посидіти в літаку чи пофотографуватись зі зброєю?

Запросити дітлахів на військове літовище вже традиційно вирішили авіатори однієї з бригад тактичної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України. Попри складний для країни час військовослужбовці прийняли рішення не зраджувати гарній традиції. Тим паче школярі так чекають на незвичну екскурсію.

Маленьких відвідувачів авіаційна бригада приймала протягом тижня. В різні дні на території частини побували 3-Б, 3-Г класи Старокостянтинівського ліцею імені М.С.Рудяка та начальні класи ЗОШ І-ІІІ ступенів №7.

Екскурсія включала в себе далеко не лише прогулянку територією бригади. Технік групи підготовки та регламенту тренажерів прапорщик Василь Зайшлий продемонстрував учням комплексний тренажер літака КТС-9, де кожен мав змогу посидіти в кабіні тренажеру з увімкнутими приладами. Далі школярі слідували до автопарку.

Головний сержант автомобільного взводу роти матеріально-технічного забезпечення старший сержант В'ячеслав Корецький розповів про завдання підрозділу, в якому він служить, ознайомив із характеристиками автомата Калашникова АК-74 та пістолета Макарова. Та найбільше задоволення учні отримали від фотографування зі справжньою зброєю, до того ж чоловік навчив малечу перезаряджати зброю.

Неабияке враження викликав і автомобіль "Урал", який виїхав до діток під гучні вигуки "УРА!!". На дитячі прохання "А ви нас покатаєте?", військові відгукнулись та провезли учнів по території автопарку на військовому автомобілі. Далі їхня екскурсія слідувала повз військовий гуртожиток до дитячого майданчику, де учні гойдались на гойдалці, грали в "Класики", "стріляли" з дитячих танку та пушки.

Третьокласники Старокостянтинівського ліцею імені М.С.Рудяка побували й на аеродромі частини, де для них були представлені військовослужбовцями роти охорони зенітна установка ЗУ-23-2,автомат Калашникова складний, гранатомет РПГ-7 та бронежилет. Командир взводу роти охорони старший лейтенант Олександр Голуб розповів дітям про їх призначення, не обійшлося й без фото на згадку. Потім учні відвідали стоянку літаків, де не лише дізнались про характеристики літаків, але й мали змогу опинитись в кабіні повітряного птаха та відчути себе справжнім льотчиком. По дорозі діти хором співали пісні, а під час прощання на КПП аеродрому скандували військовим щирим трикратним "Дякуємо!!!". На питання: "Чи хотіли б ви стати військовими льотчиками" майже всі, навіть дівчата викрикували "Так!!!"

Авіатори висловили сподівання на те, що ці діти виростуть достойними громадянами своєї держави і обов'язково змінять наше життя на краще.

Ірина Колонтай.

БЛАГОРОДНА МІСІЯ

Головне, щоб люди, яким потрібна кров для одужання, її отримали

В Командуванні Повітряних сил Збройних Сил України, за ініціативи начальника медичної служби полковника Сергія Будяка, відбулась акція добровільної здачі крові. Півсотні добровольців із числа військовослужбовців та працівників ЗС України здали близько 20 літрів крові.

– Загалом, охочих виконати таку почесну та благородну місію виявилося надзвичайно багато – понад п'ятсот осіб, – розповів провідний спеціаліст медичної служби КПС ЗС України Роман Філіпович. – Але у Вінницькій обласній станції переливання крові, де проходить акція, зараз ажіотаж. Тому з числа тих добровольців, які не змогли здати кров, було сформовано резерв.

Як зазначили працівники станції переливання крові, вся зібрана кров пройде ретельну перевірку в лабораторії, після чого буде відповідним чином оброблена і використана зокрема для лікування поранених під час АТО бійців, що проходять лікування у Військово-медичному клінічному центрі Центрального регіону.

Подібну акцію провели також і мешканці Волині. В рамках благодійної акції, організованої активістами одного з громадсько-політичних рухів, понад 70 лучан прийшли у Волинську обласну станцію переливання крові, аби здати кров для поранених українських військових. Тамтешні лікарі розповідають, що приходили люди різного віку – від 18 до 40 років, але найбільш активною була молодь.

– Кров – це безцінний товар, який ніде не можна купити, його тільки може здати людина і замінити кров нічим не можна, – каже організатор заходу Дмитро Сидорук. – Головне, щоб люди, яким потрібна кров для одужання, її отримали.

Владислав Дем'яненко. "Крила України".

АРМІЯ ТА ДУХОВНІСТЬ

Зі словом Божим

З бійцями батальйону територіальної оборони Харківського обласного військкомату, які несуть службу на Луганщині, зустрівся секретар Харківської єпархії Української православної церкви Київського патріархату отець Сергій.

Просто на блокпостах та у польових таборах представник духовенства провів богослужіння, поспілкувався із земляками, які сьогодні боронять Східні рубежі

– Мені приємно було побачити у очах хлопців готовність виступити проти ворога і почути їхні патріотичні судження. Бог завжди на боці захисників свого народу і рідної землі. Ми ж – священики та пересічні українці будемо молитися за успіхи наших славних воїнів і мир в державі, – пояснив отець Сергій.

У далеку поїздку представника духовенства супроводжував військовий комісар Харківського обласного військового комісаріату полковник Дмитро Маліцький.

– Харківські благодійні організації постійно допомагають нам в плані матеріально-технічного забезпечення. Так, цього разу, дізнавшись про поїздку до сусідньої області, вони передали нам п'ять бронежилетів 4 рівня захисту, 10 радіоприймачів, п'ять рацій на загальну суму близько 40 тисяч гривень. Окрім цього, ми привезли хлопцям посилки від дружин і рідних. Тож харків'яни у погонах далеко від дому постійно відчувають турботу, – зазначив полковник Дмитро Маліцький.

За словами командування батальйону територіальної оборони, у визначених районах всіляку підтримку захисникам Вітчизни надають місцеві органи самоуправління, а також пересічні мешканці Луганщини.

Дмитро Горбунов. м.Харків.

Мир та безпека в Україні очима дітей

Підняти бойовий дух військовослужбовцям Старокостянтинівської авіаційної бригади взялися діти місцевих шкіл. Вони створили справжні шедеври, олівцями та ручками зобразивши своє розуміння ситуації в державі та вихід з неї.

Цікаві малюнки та листи з побажаннями для військових були передані до військової частини та з'явилися в місцях розташування підрозділів. Вони стали не лише яскравою прикрасою приміщень та нагадуванням про сімейний затишок домівок військових. В простих малюнках учнів можна "прочитати" глибокий зміст, хвилювання за майбутнє держави, але скрізь – дитячу віру в найкраще, в перемогу добра над злом. Більшість малюнків виказували бажання дітей миру в усьому світі, миру двом країнам.

Торкнулися струн сердець військовослужбовців бригади дуже зворушливі листи від старшокласників. Читаючи їх, військові ледве стримують скупі чоловічі сльози, а їхні души зігріває думка про те, що діти вірять у світле майбутнє, все розуміють, ростуть з любов'ю до Батьківщини, а це вселяє віру в те, що все буде добре, ми на вірному шляху! Військові авіатори дуже вдячні вам, юні захисники Вітчизни! Ви зробили велику справу, адже бойовий дух військових значно підвищився. Ваші малюнки та листи будуть ще довго радувати та гріти їх серця, додавати сил та заряджати позитивною енергією. Докладемо всі зусилля для здійснення ваших дитячих мрій щодо збереження цілісності України та квітучого і щасливого її майбутнього! Мирного всім неба над головою!!!

Ірина Колонтай.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

30 червня – 6 липня

30 червня 1901 р. *професори Берсон і Сюрінг із Берлінського товариства повітроплавців піднялися на аеростаті на висоту 10 800 м, що стало офіційним рекордом.*

30 червня 1914 р. *народився конструктор ракетно-космічної техніки В.М.Челомей.*

30 червня 1941 р. *екіпаж П.С.Ігашова на бомбардувальнику Іл-4Т здійснив перший таран повітряної і наземної цілі в одному бою.*

30 червня 1952 р. *відбувся перший політ американського вертольота XH-26.*

30 червня 1968 р. *відбувся перший політ літака С-5А "Гелексі" фірми Локхід.*

30 червня 1984 р. *здійснив перший політ спортивно-пілотажний літак Су-26, Є.І.Фролов.*

1 липня 1941 р. *початок бойового застосування штурмовиків Іл-2 на Західному фронті.*

1 липня 1942 р. *засновано в/ч А3358. Командир – Я.Й.Лерман.*

1 липня 1946 р. *відбувся перший політ бомбардувальника Ту-2Д (АНТ-65) з двигунами АМ-44ТК.*

1 липня 1969 р. *відбувся перший політ дослідного винищувача-бомбардувальника С-32 (Су-17), Є.К.Кукушев.*

1 липня 2011 р. *засновано в/ч А1660. Командир – О.В.Коротков.*

2 липня 1919 р. *відбувся перший переліт (з 02.07 по 06.07) через Атлантичний океан на дирижаблі R-34 (Великобританія).*

2 липня 1936 р. *відбувся перший політ двомоторного торпедоносця АНТ-41 (Т-1), О.П.Чернавський.*

2 липня 1967 р. *відбувся перший політ фронтового бомбардувальника Т6-1, В.С.Іллюшин.*

3 липня 1911 р. *у Франції на річці Сені пілот А.Фабр здійснив перший політ на літаку-амфібії "Канар".*

3 липня 1952 р. *відбувся перший політ перехоплювача Ла-200Б, О.Г.Кочетков.*

3 липня 1954 р. *відбувся перший політ першого літака, побудованого в Китайській Народній Республіці – CJ-5 (копія Як-18).*

3 липня 1974 р. *пройшов запуск КК "Союз-14", П.Р.Попович, Ю.Л.Артюхін.*

4 липня 1911 р. *відбувся перший в світі комерційний авіарейс. Пілот Гораціо Барбер за замовленням GeneralElectric перевіз на літаку Valciria ящик з лампами розжарювання з Шорехема в Хув, за що отримав 100 фунтів стерлінгів.*

4 липня 1928 р. *італійці А.Феррарі і Д.Прете на літаку Савойя-Маркетті S64 встановили світовий рекорд дальності – 7188,25 км*

4 липня 1986 р. *у небо вперше піднявся літак Dassault-Breguet Rafale.*

5 липня 1944 р. *відбувся перший політ літака Нортроп MX-324.*

5 липня 1967 р. *відбувся перший політ серійного літака-розвідника SR-71A 64-17978.*

5 липня 1969 р. *відбувся перший політ багатоцільового винищувача J-8 (F-8), Юн Юхуа.*

6 липня 1929 р. *пройшли морські випробування літаючого човна Ш-1 В.Б.Шаврова.*

6 липня 1942 р. *відбувся перший політ літака Як-7ДІ (прототипу серійного винищувача Як-9), П.Я.Федрові.*

6 липня 1944 р. *відбувся перший політ Ме-163В V18 з двокамерним РРД, льотчик-випробувач Рудольф Опіц.*

6 липня 1976 р. *пройшов запуск КК "Союз-21", Б.В.Волінов, В.Н.Жолобов.*

ВІТАЄМО ІМЕНИННИКІВ

30 червня 1961 р. *народився командир в/ч А1538 О.С.Катюха.*

30 червня 1967 р. *народився командир в/ч А2215 Д.В.Філатов.*

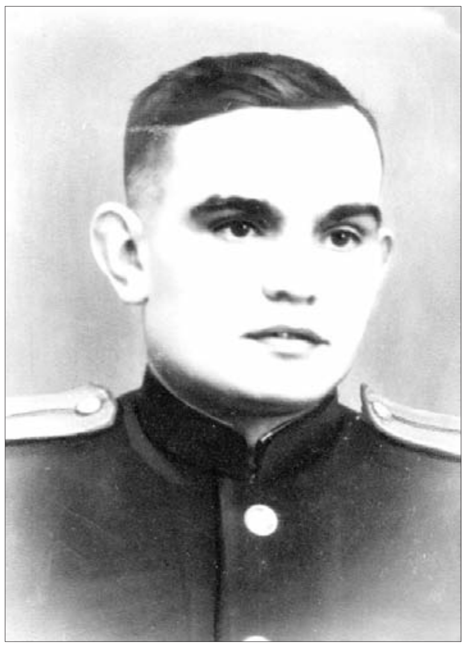

1 липня 1946 р. *народився військовий льотчик, Головнокомандувач ВПС ЗС України – заступник Міністра оборони України (1999-2002) І.Стрельников.*

1 липня 1940 р. *народився Командувач Військ ППО України (1991-1996) М.О.Лопатін.*

Война огнемётчика Николая Сомова

Июнь, 22 число… Вот уже более семидесяти лет миллионы бывших советских граждан в десятках стран мира с содроганием вспоминают эту дату, вспоминают погибших в годы самой кровавой в истории войны близких, друзей, предков. Кто-то из них скорбную весть о нападении гитлеровской Германии без объявления войны встретил в её первые минуты под бомбёжкой, кто-то узнал об этом по сообщению Совинформбюро из квартирной радиоточки, кому-то сообщили об этом в поле, ну, а кто-то узнал об этом в пути. Среди последних – полковник юстиции в отставке Николай Сомов, тогда – пятнадцатилетний крестьянский паренёк, переезжавший в составе большой семьи из Пензенской области в богатую землями Сибирь…

Поезд, в котором переезжала в Сибирь семья малоземельного крестьянина Виктора Сомова, остановился на станции где-то в Поволжье. Старшие дети вместе с отцом вышли на платформу, и тут – как гром среди ясного неба: война! Стоял жаркий июньский полдень, и все, кто в этот момент находились на железнодорожном вокзале, столпились на небольшой площади под репродуктором. Из него вещал нарком иностранных дел Вячеслав Молотов, скорбным голосом сообщавший стране о нарушении Германией пакта о ненападении, а также всех конвенций и мыслимых и немыслимых законов добрососедства…

Дальше ехали сначала молча, переосмысливая случившееся. И чем дальше – тем больше наблюдалось растерянности, даже паники. Сомов-старший мысленно уже готовился в солдаты, старший Алёша стал подумывать о том, как бы податься в военкомат добровольцем. А пятнадцатилетний Коля лишь сетовал на судьбу, ведь, пока он достигнет призывного возраста, враг однозначно будет разбит малой кровью и на чужой земле. Он же, как комсомолец, жалел, что не сможет поучаствовать в защите Родины…

В Сибири Сомовы попали в знаменитое Шушенское – село, в котором некогда отбывал ссылку сам Ильич. Глава семьи устроился на работу в дом-музей Ленина, а старшие дети пошли доучиваться в местной школе.

И всё же пацаны рвались на фронт. Николай, вмиг почувствовав себя повзрослевшим, записался на курсы Ворошиловских стрелков, рассчитывая на то, что это даст ему возможность быстрее попасть на фронт. Что же, он правильно всё рассчитал, правда, на фронт юноша попал не так скоро, как ему бы того хотелось…

Первым из Семьи Сомовых на фронт ушёл отец. После окончания в Красноярске ускоренных командирских курсов летом сорок второго он участвовал в боях на Воронежском фронте во время летнего наступления немцев, был тяжело ранен. После излечения лейтенант Виктор Сомов был комиссован и вернулся в Шушенское. К тому времени, в марте сорок третьего, в ряды РККА был призван старший сын Сомовых, Алексей. Он принял участие в освобождении Белоруссии, был ранен. После госпиталя окончил танковое училище в Хмельницком, после Победы командовал танковым взводом в Германии, где за блестящую подготовку подразделения из рук самого маршала Георгия Жукова получил наградной золотой хронометр. Военную службу майор Алексей Сомов окончил в должности командира батареи Ракетных войск стратегического назначения.

Сам Николай Сомов в армию попал уже осенью сорок третьего – и то в 16(!) лет. Получилось так, что в Шушенском набралось 8 человек призывного и допризывного возраста. Он был самым младшим, но – комсоргом и Ворошиловским стрелком. Уступая многочисленным просьбам паренька и призывая его на действительную срочную службу, военком собственноручно начертал большими буквами в красноармейской книжке: "Ворошиловский стрелок". Это – чтобы ни у кого не возникало глупых вопросов, связанных с возрастом красноармейца, которому только через месяц должно было исполниться семнадцать.

Первоначально юный красноармеец попал в Ачинск, в запасной стрелковый полк, на должность пулемётчика. Изучал станковый пулемёт "Максим", пока через месяц не увидел формирующийся на станции эшелон с маршевой ротой. Уговорил взять и его с собой. Забавно – чем взял сурового старшину маршевой роты! Умением качественно, с наименьшим количеством отходов чистить картошку!..

Под Новый, 1944-ый год, эшелон прибыл в освобождённый Киев. Стояли в районе Дарницы. Как-то раз, охраняя палатку с продовольствием роты, молодой боец подвергся нападению и своими действиями привлёк внимание офицера-огнемётчика.

– Этот хлопец подойдёт мне – характер у него для огнемётчика подходящий! – сказал он и забрал паренька к себе.

Огнемётчики стояли под Казатином. Тут Николай постигал азы этой новой для него науки – таскал на спине 23-килограммовый ранцевый огнемёт РОКС-3, учился поражать из него цели – находящиеся на дальности до 42 метров амбразуры "вражеских" ДОТов и ДЗОТов. С первых же выстрелов по учебным целям молодой солдат показал лучшие результаты, чем опытные, уже повоевавшие огнемётчики.

А дальше была война. В составе инженерно-сапёрного батальона команда огнемётчиков во главе с младшим лейтенантом Толочко шла через Винницу на юго-запад. А осенью сорок четвёртого, в боях на Русском перевале в Карпатах, на границе Львовской и Закарпатской областей, красноармеец Сомов был ранен. На ноги его тогда поставили, вспоминает ветеран, студенты Ивано-Франковского мединститута.

После выздоровления в свою часть Николай уже не попал – слишком далеко на запад ушла 15-я штурмовая инженерно-сапёрная Винницкая Краснознамённая ордена Богдана Хмельницкого бригада РГК. И вот, начиная с начала сорок пятого, и вплоть до самого конца пятидесятого года довелось сержанту-огнемётчику служить на Львовщине. Сначала – в Яворове, затем – в Самборе. Под конец срочной службы Николай, который, будучи призванным после восьмилетки, всю войну таскал в подсумке для противогаза учебники и "самообразовывался", с отличием окончил вечернюю школу рабочей молодёжи и заочно поступил на юридический факультет Львовского государственного университета имени Ивана Франко.

Офицеров не хватало, и сержанту-студенту с 8-летней выслугой лет вскоре присвоили воинское звание "младший лейтенант" и назначили на должность замполита инженерно-сапёрной роты.

В структуре партийно-политической работы молодой офицер служил вплоть до окончания в 1955 году университета. Потом дипломированного юриста назначили на должность следователя военной прокуратуры Новоград-Волынского гарнизона. И – понеслась офицерская служба в органах военной прокуратуры.

После двух лет службы на Полесье старший лейтенант Сомов был переведён в прокуратуру полигона Войск ПВО в Сары-Шагане. Пока служил там, были созданы РВСН, и полигон, соответственно, стал ракетным. Пять лет спустя офицер был переведён в Винницу, в не так давно сформированную военную прокуратуру 43-й ракетной армии РВСН. Спустя годы майор юстиции Николай Сомов уволился в запас с должности старшего следователя этой прокуратуры.

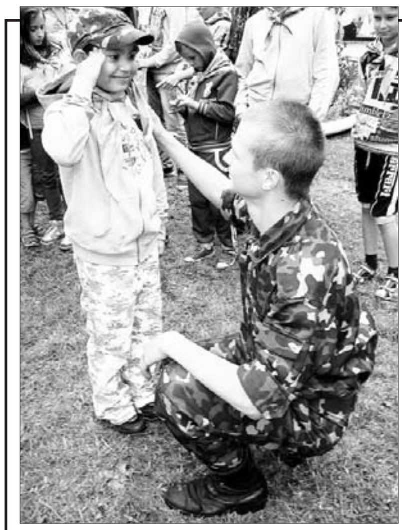
Супруга 88-летнего ветерана, 91-летняя Ольга Евгеньевна Сомова, тоже является участником Великой Отечественной войны. Войну 18-летняя девушка встретила в родном Путивле, будучи медсестрой в районной больнице. Когда на Сумщину пришли гитлеровцы, больница продолжала работать, лечить и больных, и раненых. А потом, когда появились первые больные тифом, путивльским медикам пришла мысль сделать свою больницу карантинной – "тифозным" бараком. Так они продержались, выполняя свой врачебный долг, вплоть до самого освобождения города Красной Армией.

У семьи ветеранов Сомовых всего по паре – двое детей, двое внуков и двое правнуков. Правда, дети, как птенцы из родительского гнезда, разлетелись, и приходится старичкам коротать свой век вдвоём. Они живут и радуются жизни в своём более чем почтенном возрасте. Живут, вспоминая прожитые годы. А в них была и война – страшная, кровавая. Война, которая началась с услышанного 22 июня по радио сообщения Совинформбюро…

Олексій Тригуб. "Крила України".

Гагарінці разом з українською армією

ВИХОВАННЯ ПІД ЧАС ВІДПОЧИНКУ

"Гагарінці разом з українською армією" – саме під такою назвою в Одесі, в оздоровчому дитячому таборі імені Юрія Гагаріна Збройних Сил України за участю військовослужбовців, педагогів – методистів і дітей пройшов даний захід.

Моральна й духовна підтримка захисників Вітчизни, які у складний для на нашого народу час виконують завдання в рамках антитерористичної операції на сході України, стали головною метою акції.

Хлопчики і дівчатка підготували свої листи, малюнки й музичне привітання для військових, які ціною свого життя намагаються зберегти мир в Україні.

За словами директора дитячого табору Лариси Сергеєвої, акцію на підтримку військових діти висловилися провести самі. У своїх листах, віршах і піснях юні таланти намагалися донести, що військові у погонах, своєю відданою службою Батьківщині, готові віддати за неї саме дороге що є на світі – життя.

– Подібні дитячі військово-патріотичні акції обов'язково сприятимуть вихованню юних патріотів України, а також підняттю бойового духу нашої армії, – підкреслив педагог.

Ми завмираємо, дивлячись у небеса

Повітряний змій перший літальний апарат, який винайшли люди. Відомості про нього можна знайти в стародавніх китайських і японських рукописах з докладними описами і малюнками; вік цих рукописів більше 4000 років. У наші дні ці "літальні апарати" застосовують в авіамоделізмі, при катанні на лижах, ковзанах і човнах в якості вітрила. В різних країнах світу проводяться міжнародні спеціалізовані фестивалі.

Один з найвідоміших в Україні змієнавтів – педагог із Херсона Олексій Павлович Зверик. Він – голова міської дитячої громадської організації "Асоціація повітряних зміїв", кандидат психологічних наук, громадянин Світу, член Євроталанту (37), МІЛСЕТ і Евристики, Член Асоціації повітряних зміїв: Сінгапурської (98), Італійської (480).

Олексій Павлович відсвяткував 50-річчя своєї педагогічної діяльності, проте й сьогодні, як півстоліття тому, він з радістю ділиться секретами своєї майстерності. Працювати з дітьми в якості керівника авіамодельного гуртка він почав ще будучи 17-річним юнаком. А свого першого повітряного змія зібрав в школі.

– Я жив тоді на Уралі, а тому моя перша модель називалася "Російський змій", – розповідає ветеран. – Щоб його створити, я взяв кілька газетних аркушів, клей і мочало для хвоста. Для повітряного змія найголовніше, щоб він був легким і міцним. Піднімали ми його на висоту більше 200 метрів на звичайній волосині. Пізніше я почав робити більш складні конструкції. Створював об'ємні, а потім і радіокеровані авіамоделі зміїв.

У 1967 році Олексій Зверик приїхав працювати в Херсонську філію Одеського технологічного інституту (нині – ХДТУ) на кафедру фізики. Він збирався всерйоз зайнятися науковою діяльністю. Але так вийшло, що саме робота з дітьми в якості керівника авіамодельного гуртка на обласній станції юних туристів стала сенсом його життя.

– Я готував юнаків до перших змагань з аерокосмічного моделювання, які відбулись у Чернігові. Наші хлопці зайняли перше місце в Україні, – пишається Олексій Павлович.

Тоді ж вперше в херсонське небо піднялися надзвичайно яскраві повітряні змії: космічні кораблі, місяцеходи, ракети, дивовижні птахи і тварини. Працюючи з дітьми, Олексій Павлович і сам створював часом унікальні моделі. Одна з найоригінальніших, яка отримала визнання на різних міжнародних фестивалях,– радіокерована модель першого супутника Землі.

– За його створення на фестивалі, який проходив в Сінгапурі, – згадує він, – Я отримав паспорт Громадянина світу під номером 98. Це була власна ідея. Сам продумав і сконструював дизайн майбутньої моделі і довів свою роботу до кінця. Цьому ж вчу своїх хлопців. Вони самі придумують моделі, самі вирішують, які матеріали їм знадобляться для створення зміїв, самі розмальовують свої роботи і запускають їх в небо. І найдовший повітряний змій-поїзд був створений також моїми учнями. Він в довжину перевищує 50 метрів! Чудово, що багато хто з моїх учнів, подорослішавши, не забули своє дитяче захоплення і продовжують запускати зміїв вже разом зі своїми дітьми.

Херсонські змії, створені руками дітей, завдяки активності Олексія Зверика, гідно представляли Україну в Росії, в країнах Прибалтики, Індонезії, Англії, Франції, Китаї. Херсонські школярі "захищали" Україну і в Братиславі на Всесвітній виставці науково-технічного дозвілля, і в Москві на Всесвітньому інтелектуальному фестивалі. А найяскравіші враження від подорожей по світу у Олексія Зверика залишив Міжнародний фестиваль повітряних зміїв, що проходив у китайській провінції Шаньдун.

– Спочатку була урочиста церемонія відкриття фестивалю. Зі словами привітання до учасників звернувся представник уряду Китаю. Потім почалося шоу з танцями повітряних драконів і феєрверком. Наступного дня відбулися вільні запуски повітряних зміїв і безпосередньо самі міжнародні змагання. Я не раз брав участь у подібних заходах, але цього разу мене вразило унікальне овище. Яскраві повітряні змії фантастичних кольорів і розмірів заповнили небо. Навіть змієнавта з великим стажем це дійство не залишило байдужим. Проте і учасники з України змогли здивувати глядачів своїми роботами. Спочатку запустили "змійковий поїзд", на кожному з вагонів якого була написана буква англійською мовою. Вони склали слово "Україна".

– Ми створили цей повітряний змій із простих матеріалів: корпус сконструювали із залишків цигаркового паперу, зміцнили модель очеретом з дніпровських плавнів і склеїли звичайним клеєм, – пригадує Олександр Зверик. – Пізніше продемонстрували запуск двох "супутників". Глядачі захоплено вітали кожну нашу нову модель. Фестиваль в Китаї приніс Херсону дві золоті медалі і залишив у наших серцях найтепліші спогади. Адже стати переможцями фестивалю в країні, яка є батьківщиною повітряних зміїв – це досить серйозне досягнення.

Лідери Херсонської міської асоціації повітряних зміїв регулярно привозять в Херсон нагороди з різних міжнародних фестивалів. А між тим, у цієї організації навіть свого приміщення немає. Зараз в Херсоні змієнавтикою захоплюється більше ста дітей. Вони працюють в домашніх умовах. Є серед змієнавтів і діти з обласної школи-інтернату. У вихідні дні ми зустрічаємося з ними на полі в Таврійському мікрорайоні. Там проводимо змагання, відбираємо переможців, щоб потім приймати участь у змаганнях: спочатку міських, потім всеукраїнських. У 2002 році оргкомітет Міжнародного руху науково-технічного дозвілля молоді підтримав на конкурсній основі 10 робіт талановитих українських школярів, четверо з яких – учні Херсонської обласної школи-інтернат для дітей-сиріт. Наші гуртківці також відсилають свої проекти й отримують запрошення для участі в різних міжнародних фестивалях. Але найчастіше відсутність фінансування залишає дитячі мрії нереалізованими.

Міжнародний фестиваль повітряних зміїв "Одне небо – один світ" протягом 12 років регулярно проходив у Херсоні. сьогодні його подальша доля – під питанням.

– Якщо раніше міська влада виділяли на нього кошти, то зараз я можу проводити цей фестиваль хіба що на власну пенсію, – не без розпачу говорить ветеран.

Незважаючи ні на що, ідей у Олексія Зверика з кожним роком менше не стає. Приміром, зараз він активно працює над створенням зміїв, виконаних у вигляді орденів. Тих, які вручали нашим солдатам під час Великої Вітчизняної війни. Окрім організації дитячого дозвілля, він дає можливість хлопцям більше дізнатися про Другу світову війну.

Крім того, на всіх міжнародних фестивалях Олексій Павлович презентує свій психологічний тест "Випробуй себе сам". Його ноу-хау вже знайшов підтримку у зарубіжних психологів з Колумбії, Словаччини, Росії. Цей тест рекомендований Міністерством освіти України для всіх дитячих колективів загальноосвітніх шкіл України.

– Дуже шкода, що мої ідеї залишаються нереалізованими через відсутність належної уваги з боку влади нашого міста, ділиться Олексій Павлович. – Члени Асоціації зверталися і до депутатів різного рівня, і в облдержадміністрацію, але поки ніякої підтримки не отримали. Чиновники "футболять" нас до різних кабінетів. Все це схоже на біг по замкнутому колу. Але все ж є в нашому місті небайдужі люди, які з розумінням ставляться до проблем Асоціації. Тільки завдяки їхній допомозі наші діти можуть запускати в небо паперових зміїв.

Зараз у Олексія Зверики з'явилася нова ідея – створити в Херсоні перший в Україні музей змієнавтики. Адже за 50 років роботи у Олексія Павловича накопичилося чимало методичної літератури зі змієнавтики. Експонатами для музею також могли б стати повітряні змії незвичайних конструкцій, що стали переможцями у змаганнях різного рівня. Олексій Павлович зібрав багатий фотоархів. У ньому є знімок, зроблений ще в 1968 році на перших міських змаганнях зі змієнавтики. Пізніші фото оповідають про перемоги херсонців на міжнародних конкурсах і змаганнях. Крім того, хлопці побували на кіностудії імені Довженка. Там вони брали участь у виготовленні повітряних зміїв для фільму "Мазепа". Моделі зміїв-вовків, зміїв-дівчат, зміїв-ангелів, зроблені дитячими руками, могли б стати прикрасою майбутнього музею.

Ще пару років тому важко було уявити небо Херсонщини без повітряних зміїв, зроблених руками учнів Олексія Зверика. Красиві та яскраві конструкції прикрашали собою всі міські заходи і свята. З висоти пташиного польоту гордо красувалися написи "З днем народження, рідне місто!", "Херсон – місто сонця!". Олексій Павлович проводить традиційний майстер-клас для вчителів молодших класів до Дня Перемоги, після якого набуті знання передаються школярам.

Олексій Зверик – справжній ентузіаст своєї справи, незважаючи на те, що він пенсіонер. Людина, що подарувала багатьом херсонським хлопцям можливість "літати" в небі разом з їх моделями повітряних зміїв. Незважаючи ні на що, Олексій Зверик вперто не хоче опускати їх з небес на грішну землю. Адже, як кажуть дорослі дітям, коли ти літаєш у вісні – значить ти ростеш! І тут можна було б додати: а коли ти "літаєш" наяву та ще й разом з власноруч зробленим повітряним змієм – ти ростеш ще швидше!

Вікторія Вербовецька.

БОКС

Ломаченко – чемпіон світу!

У Карсоні (США) відбувся вечір боксу, в рамках якого дворазовий олімпійський чемпіон 26-річний українець Василь Ломаченко (2-1, 1 КО) в третьому поєдинку на професійному рингу завоював титул чемпіона світу за версією WBO в напівлегкій вазі (до 57,2 кг).

Своєю блискучою перемогою Василь повторив досягнення таїландського боксера Саенсака Мансуріна, який в 1975 році також став чемпіоном в третьому бою на професійному рингу, завоювавши пояс WBC.

Сам поєдинок пройшов на високих швидкостях і хоч і з не надто помітною, але постійною перевагою Ломаченко. Василь добре відчував суперника, був швидкий на ногах, працював двоповерховими комбінаціями, регулярно наносячи удари по печінці Рассела і віддаючи перевагу роботі на коротких зближеннях. Американець хоч і працював активно, але викидав багато неточних ударів. У 8-9 раундах Ломаченко зробив паузу, діяв менш активно, віддавши ініціативу американцю. Проте вже в 10-му раунді все повернулося на свої місця. Варто відзначити, що обидва боксери дуже технічні, тому бій проходив чисто, без брудних прийомів.

Українець здобув перемогу рішенням більшості суддів, нанісши поразку своєму американському ровеснику Гері Расселу-молодшому, який до цього жодного разу не програвав своїм опонентам. Останній, до речі, визнав, що по праву програв новому чемпіонові WBO в напівлегкій вазі Василю Ломаченку, проте готовий у будь-який час і будь-якому місці провести реванш.

По завершенні поєдинку в короткому післяматчевому інтерв'ю Василь подякував своїй команді та вболівальникам за фантастичну підтримку, а також віддав належне Гері Расселу, назвавши його хорошим боксером і гідним суперником.

ДЗЮДО

Вибороли срібло та дві бронзи

В Будапешті (Угорщина) завершився етап Гран-прі з дзюдо. Збірну України представили 23 спортсмена – 13 чоловіків і 10 жінок. В активі українців три призових місця – одне друге та два третіх.

Срібним призером стала Світлана Яромка у ваговій категорії понад 78 кг. У фінальній сутичці українка поступилася японці Мегумі Тачімото.

Бронзу взяли Георгій Зантарая (до 66 кг) та Олександра Старкова (до 52 кг). Зантарая у півфіналі поступився японцю Кенго Такаіші, згодом став переможцем, а в поєдинку за бронзу взяв верх над поляком Павелом Загродніком.

Старкова у фіналі програла словенській спортсменці Петре Марекс, а у втішному турнірі перемогла фінку Яану Сандберг і француженку Анабель Еурані.

Програли поєдинки за бронзу і зайняли п'яті місця Артем Блошенко (до 100 кг), Станіслав Бондаренко (понад 100 кг) та Ірина Кіндзерська (понад 78 кг).

На сьомому місці фінішували Сергій Дребот (до 73 кг), Марина Черняк (до 48 кг) і Вікторія Туркс (до 78 кг).

ГИРЬОВИЙ СПОРТ

Українка встановила рекорд Гіннесса

Заслужений майстер спорту України з гирьового спорту, відома спортсменка Любов Черепаха встановила новий рекорд Гіннесса.

Усе почалося з пропозиції Міжнародної конфедерації майстрів гирьового спорту зробити спробу побити рекорд Гіннесса, встановлений 7 червня в Архангельську (Росія) полькою Анною Левандовські у гирьовому марафоні (60 хвилин на помості) з гирею вагою у 10 кілограмів. Тоді полька зуміла за 60 хвилин зробити ривок цілих 1305 разів.

Любов Черепаха без вагань прийняла виклик. Через годину після того як запоріжанка взялася за дужку гирі, судді і журі зафіксували нове світове досягнення в гирьовому марафоні з довільною зміною рук у вправі ривок і вагою снаряда 10 кілограмів. Українка перевершила досягнення спортсменки з Польщі на 129 ривків!

Відтак, новий рекорд Гіннесса становить 1434 ривки 10-кілограмової гирі за 60 хвилин (14 тонн 340 кілограмів).

Тепер, до своїх трьох абсолютних світових рекордів, двох абсолютних рекордів Європи та двадцяти рекордів України Любов Черепаха додала і рекорд Гіннесса.

ЛЕГКА АТЛЕТИКА

12 призових місць у Німеччині

На командному чемпіонаті Європи з легкої атлетики, що відбувся у Брауншвейгу (Німеччина) збірна України за результатами 40 видів набрала 272 очки і посіла шосте місце. Такий вдалий результат забезпечив нашій команді збереження прописки в Суперлізі.

В індивідуальних видах українці посіли дванадцять призових місць – три перших, чотири других і п'ять третіх.

Переможцями командного чемпіонату Європи стали: Андрій Проценко (висота), Анна Рижикова (400 м/б) та жіноча естафетна команда 4х400 метрів у складі Дарини Приступи, Анни Рижикової, Христини Стуй та Ольги Земляк. На другому місці завершили змагання Ольга Саладуха (потрійний стрибок), Анна Гацько-Федусова (спис), Оксана Окунєва (висота) і Наталія Погребняк (200 м). Третіми були Ольга Ляхова (800 м), Ольга Земляк (400 м), Максим Богдан (спис), Наталія Прищепа (1500 м) та Віктор Кузнєцов (потрійний стрибок).

Всього в Суперлізі беруть участь 12 команд. Команди Чехії, Нідерландів і Туреччини, які посіли три останні місця (10-е, 11-е і 12-е) в змаганнях вищого дивізіону, залишають Суперлігу. Їх замінять збірні Білорусі, Норвегії та Фінляндії, що отримали право виступити у вищому дивізіоні за підсумками змагань у першій лізі, які пройшли в Таллині.

ЗАСНОВНИК:
МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А,
тел. (0432) 55-63-97

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця,
вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96,
0432-59-62-26,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса:
krula_ukr@ps.mil.gov.ua
krula_ukr@i.ua

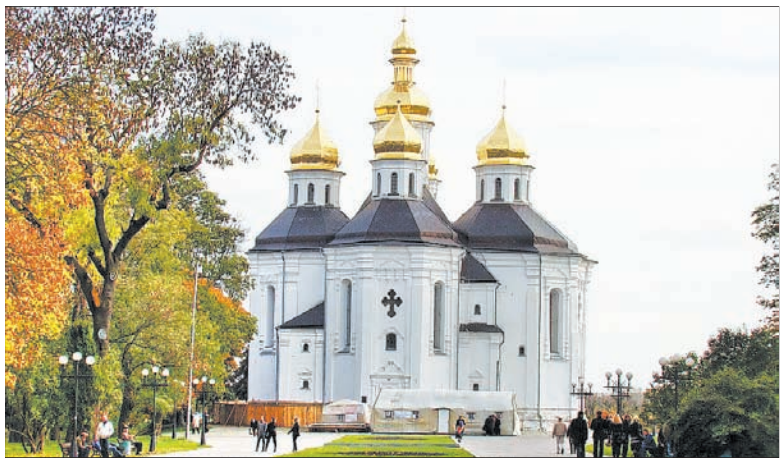
Головний редактор
М. ПОПЛАВСЬКИЙ
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 16791 Зам. № 142224.
Перший редактор Сергій Свенцицький

КУДИ ПОЇХАТИ ВЛІТКУ? Або АЛЬТЕРНАТИВА ОКУПОВАНОМУ КРИМУ

Чернігів – північна столиця України

Поїздка до Чернігова в будь-якому випадку залишить після себе незабутні враження та чудові спогади. Це стародавнє місто зуміло пронести крізь віки свою індивідуальність і залишитися все тим же могутнім градом, перед яким схиляли голови навіть Київські князі. Приїжджайте до Чернігова і самі все побачите.

Чернігів є одним з найстаріших міст України, згідно з дослідженнями археологів, перше поселення на цьому місці з'явилося ще в VII столітті, а на початку X століття Чернігів вже згадувався літописах і документах. Куполи безлічі церков і соборів підносяться на пагорбах Болдинских гір, над Десною.

Іллінський монастир

Іллінський монастир був заснований в 1069 році ченцем Антонієм Печерським і з тих пір приваблює безліч паломників, а зараз і туристів, завдяки давнім Антонієвим печерам. До складу монастиря входять три печерні храми – Святого Феодосія, Святого Антонія та Миколи Святоші. Монастир розташований на Болдинских горах, а під монастирем розташовані печерні храми, куди можна спуститися, пройшовши через Іллінську церкву – пам'ятник XII століття. Поруч із древнім монастирем розташовані два стародавні кургани, насипані ще в дохристиянські часи - Безіменний і Гульбище. У древньому місті розташований третій курган X століття – Чорна могила, в якому ще у язичницькі часи ховали чернігівських князів. На болдинских горах розташована могила відомого українського письменника Михайла Коцюбинського.

Спаський собор

Найстаршим храмом Чернігова є Спаський собор, побудований в XI столітті в давньоруському стилі. Сам по собі він невеликий за розмірами, але його потужну енергетику можна відчути ще до входу в собор. Тут був похований князь Ігор Святославович. А будівництво храму фінансувалося князем Мстиславом Хоробрим. Тут дивом зберігся давній розпис, а також унікальні фрески. Вони вражають уяву своєю витонченістю і пишністю. Спаський собор є діючим, тут досі проводяться служби. А поруч розташувався будинок архієпископа, побудований в 1780 році.

Вал

Найдавнішою частиною Чернігова є дитинець, розташований на пагорбі біля берега Десни. За часів Київської Русі на цьому місці була розташована княжа резиденція з боярськими теремами, дворами та численними господарськими будівлями. Стародавні будівлі не збереглися до наших часів, зараз на території дитинця розташований архітектурний ансамбль будівель, зведених у XVIII-XIX століттях, а саме: будинок полкової канцелярії, колегіум і старовинні житлові споруди, що на території стародавнього валу, надійно захищав місто, зараз знаходиться парк, де уздовж алей розташовані ряди потужних старовинних гармат.

Крім того в Чернігові варто відвідати такі пам'ятки, як Музей Тарновського, п'ятничні церква, Художній музей, і Будинок-музей Михайла Коцюбинського.

Охороняти телевежу на горі Карачун допомагає пес Федя

"Собака-десантяка" – так жартома називають пса Федю бійці-десантники. Пес прийшов до військових сам. Вирішив, що буде жити у десантників і почав допомагати їм нести службу. От і вирішили військові видати Феді форму і поставити на продовольче забезпечення. Тепер Федя разом із усіма несе службу на горі Карачун і непогано справляється зі своїми обов'язками.

Анастасія Олехнович. "Крила України".

		Кормова частина палуби корабля	Марка вертольота		Зміст, значення					Вид зенітно-артилерійського озброєння		Аоминь
						Грецька літера, позн. одиницю густини			Невеликий ліс			
	Один із континентів											Нинішній Командувач ПС ЗС України
							Епоха	Біблійний праведник	Знак Зодіаку			
	Одиниця опору								Міцний алкогольний напій			
						Жіноче півпальто			Відомий азіат. комп'ютерний бренд		Очищені зерна злаків	
	Велика рогата жуйна тварина					Одиниця спадкової речовини						
	Сукупність виборців	Пряма, що сполучає дві точки кривої							Мурування		Морська промислова риба	
	Останній імператор В'єтнаму											
Самотня людина							Великий морський хижак					
				Поле		Дія						
Чарівність, привабливість			Тимчасово окупована територія України	Місце перебування запорожців								
Ріка в Сибіру	Видатний німецький композитор				Вид холодної зброї	Боєприпас для ЗРК						

АВТОДРОМ

Honda опублікувала світлини оновленого хетчбека Civic

Нинішнього року в рамках проведення Паризького автосалону, який традиційно розпочнеться наприкінці вересня, компанія Honda покаже європейську версію оновленого хетчбека Civic. А поки що поціновувачі марки можуть побачити світлини рестайлінгового Civic у мережі Інтернет, де вони традиційно з'являються задовго до офіційних прем'єр.

Навіть неозброєним оком видно, що змін у екстер'єрі не так багато, однак там, де вони є, всюди навіяні стилістикою "зарядженого" концепткара Civic Type R. Від попередника ззовні автомобіль відрізняється новими бамперами, фальш-решіткою радіатора та задньою оптикою. Втім, значно більше новинок хетчбека Civic очікує саме під капотом автомобіля.

До його моторного ряду можуть потенційно увійти представлені нинішнього року нові турбіровані двигуни VTEC: однолітровий трициліндровий та півторалітровий чотирициліндровий мотори. Поки що немає технічних подробиць про ці силові установки, однак очікується, що їхня потужність складатиме приблизно 110 та 150 кінських сил. При цьому 1,5-літровий агрегат прийде на зміну 1,8-літровому атмосферному двигуну, яким оснащується поточна версія Civic.

Нагадаємо, що востаннє Honda Civic одержувала оновлення в листопаді минулого року. Тоді експерти пов'язували рестайлінг моделі із низькою популярністю на європейському авторинку.

Сергій Клименко. "Крила України".